

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 6^{ον}

ΑΡΙΘ. 255

Β
Ο
1
Ζ
Λ
Ι
Ε
Ο
5

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Φ.Ρ. ΜΠΟΥΤΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

— Δέν τις έτελειώσατε λοιπόν ακόμη αυτές τις τρομαρές ιστορίες σας περί ύπνωσις και αὐτοκτονίας;... ρώτησεν μ' ἕνα νευρικό γέλιο ἡ ὥραία κόμησσα Λάουρα ντὲ Ρομπέρτε, τοὺς προσκεκλημένους της. Ἦσαν συγκεντρωμένοι ἐκεῖ στὸ κομψὸ σαλονάκι της ὁ δόκτωρ Λανσελό, ὁ δημοσιογράφος Λιβρύ, ὁ σοφὸς Ντορέ καὶ ὁ πλοίαρχος Ἀλέν καὶ συζητούσαν, μετὰ τὸ δείπνο, γιὰ διάφορα φαινόμενα ὑπνωτισμοῦ καὶ αὐτοκτονίας.

Στὰ κάπως πειραχτικά λόγια τῆς κομῆσσης, οἱ τέσσερες ἄνδρες σταμάτησαν ἄμέσως τὴν ὁμιλίαν τους γιὰ νὰ μὴ τὴν δυσαρεστήσουν περισσότερο.

Ἦταν ὅλοι τρελλὰ ἐρωτευμένοι μαζί της καὶ ἐπειδὴ ἡ ὥραία κόμησσα ἤξερε τὸ αἰσθημὰ τους αὐτὸ, ἐφερόντανε καὶ στοὺς τέσσερες μὲ καλωσύνη καὶ ἀγάπην, χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν προτίμησιν τῆς σὲ κανένα.

Ὁ γέρος σοφὸς Ντορέ ἐστριφογύριζε ἀδιάκοπα τὰ μικρὰ μάτια του πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα τῆματα τῶν γυναικῶν του καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ χάσῃ τὴν πρὸ παραμικρῆς κινήσεως τοῦ χαριτωμένου καὶ φειδωτοῦ κορμοῦ τῆς κομῆσσης, ἐνῶ ὁ δημοσιογράφος Λιβρύ καὶ ὁ παχύσαρχος πλοίαρχος Ἀλέν θαυμάζανε σιωπηλὰ τὰ πλούσια καὶ σγουρὰ μαλλιά της, τὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια καὶ τὸ γλυκύτατο πρόσωπό της, ποὺ ἐμοιαζε μὲ πρόσωπο ἀρχαίας θεᾶς. Μονάχα ὁ δόκτωρ Λανσελό τὴν ἐβλεπε αὐτὸ τὸ βράδυ μὲ κάποια μυστικὴ περιέργεια, σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰσπνῇ τὴν ψυχικὴ κατάστασίν της. Εἶχε νὰ δῇ τὴν κόμησσαν τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες καὶ τώρα ποὺ τὴν ἐξάντλησε θυμότανε πρὸς τὴν ἑξῆς τὸν δυστυχημένον φίλον τοῦ ποιητῆ Ζοὲ Φερνὸλ, ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει πρὸ δύο μηνῶν... Ἡ ἐφημερίδες εἶχαν γράφει τότε διὰ τὸ νεαρὸς ποιητῆς ἦταν νευρασθενικός καὶ διὰ αὐτοκτονίας ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστιας του αὐτῆς, μὰ ὁ δόκτωρ Λανσελό, ποὺ ἦταν ὁ πρὸ ἐγκαρδιῶν φίλος τοῦ δυστυχημένου αὐτοῦ παιδιοῦ, ἤξερε, μονάχα αὐτός, τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας του...

Ὁ Ζοὲ Φερνὸλ ἀγαποῦσε παράφορα τὴν ὥραία κόμησσαν ντὲ Ρομπέρτε. Εἶχε ψυχὴ πολὺ λεπτὴ καὶ εὐαίσθητὴ ὁ νεαρὸς ποιητῆς καὶ ἡ κόμησσα τὸν ἀγαποῦσε καὶ αὐτὴ, μὲ τὸ δικὸν της ὁμῶς τρόπο. Συνηθισμένη ἀπὸ τὰ νεανικά της χρόνια νὰ βλέπῃ τοὺς ἄνδρες νὰ τὴν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ τὴν ὑπακούουν τυφλὰ, φερόντανε στὸν ἀγαπημένον της μὲ τρόπους ὑπερήφανους ποὺ τᾶναι τὴν ποιητικὴν του καρδιά.

Ἐκεῖνος ἦταν μελαγχολικός, ἐκείνη ὑπεροπτική... Ἐκεῖνος ἦταν ζηλότυπος, ἐκείνη φιλόδοξη... Κ' εἶται, σὲ μιὰ κρίσι ἀπέλπιτο καὶ ὁ Ζοὲ αὐτοκτόνησε.

Ὁ δόκτωρ Λανσελό ἦταν ὁ μόνος ποὺ ἤξερε τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς αὐτοκτονίας τοῦ φίλου του καὶ γι' αὐτὸ ἦταν ὁ μόνος ποὺ κατάλαβε γιὰ τὴν κόμησσαν θέλησε νὰ διακοπῇ ἡ συζητήσις γιὰ τὰ διάφορα πνευματικὰ φαινόμενα ποὺ φέρουν ὁ ἐπικοινωνία τοὺς ζωντανούς μὲ τοὺς πεθαμένους, καὶ ἦταν ἐκείνος, ἀπὸ εὐγένεια καὶ καλωσύνην, ἡ ἀλλάξῃ πρῶτος αὐτὸς θέμα ὁμιλίας, ὅταν ἐξαφνὰ ἀντήχησε ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ πλοίαρχου Ἀλέν:

— Φοβόσαστε μήπως τὰ φαντάσματα κόμησσαν; Ἡ κόμησσα ἐκάρφωσε τὰ γεγάτια ἀπὸ κάποιον ἑξαφνικὸν τρόμον μάτια της στὸ παχύσαρχο πρόσωπο τοῦ πλοίαρχου καὶ ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ. Τὰ βλέφαρά της ἔκλεισαν ἀπότομα, ἕνας στεναγμὸς φούσκωσε τὸ στήθος της καὶ ἔπεσε ἀναίσθητη στὴν ἀγκαλιά τοῦ Λανσελό, ποὺ πρόφθασε νὰ τρέξῃ κοντὰ της.

Στανασμένοι καὶ σαστισμένοι οἱ προσκαλεσμένοι της τὴν μεταφέρανε στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἐξάλωσαν στὸ κρεβάτι της, ὅπου ὁ Λανσελό τῆς ἔδωσε νὰ μυριστῇ αἰθέρα.

Τοῦ εἶπα μὲ ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν...

Θεο... Ἀλλὰ αἰσθάνομαι σήμερον τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς διηγῇ περὶ κά πράγματα ποὺ δὲν τὰ ἔξερε καὶ ποὺ θὰ σὰς ἐξηγήσουν γιὰ τὸ ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ Ζοὲ δὲν βρῖσκω ἡνιχία τίς νύχτας...

— Σὰς ἀκούω, κόμησσα, μιλᾶτε ἐλεύθερα... Ἐνὰς γιὰ τὸς εἶπε ὁ πρὸς καλὸς ἐξομολογητής. Ἡ ὥραία κόμησσα, γλυκὴ χάρις ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ τῆς ἐφάνιζε τὴν μνήμην, ἄρχισε τότε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς μὲ φωνὴν σιγὴν ὁποῖα κυριαρχοῦσε κάποια πικρία:

— Ὁ Ζοὲ Φερνὸλ μ' ἀγαποῦσε ἴσως περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπρεπε. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ ἐγὼ πολὺ μὰ ὅχι μὲ τὸν τρόπο ποὺ ποδοῦσε τὸ ἄτυχο αὐτὸ παιδί... Ἦταν πολὺ ζηλότυπος, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν πολὺ φιλάρεσκον... Ἦθελε νὰ μὴ ζῶ παρὰ γι' αὐτὸν μονάχα, ἐνῶ ἐγὼ ζοῦσα γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ μ' ἐθαύμαζαν... Μοῖ ἄρεσε πάντα νὰ εἶμαι ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ καὶ νὰ τραβᾷ ὅλων τὰ βλέμματα. Αὐτὸ τὸν ἐδαιμονίζε καὶ τὸν ἔκανε νὰ χύνῃ πικρὰ δάκρυα... Ἀνὲν θέλω νὰ σὰς κρύψω, καλὲ μου φίλε, πὼς εἶχα μιὰ

Ἡ ὁδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ χρησι-
μοποιούμενη ἐπὶ θηρᾶς ψήκτρας
ἀπαλλάσσει τοὺς ὁδόντας τῶν ὑπο-
λειμμάτων τῶν τροφῶν, διαλύει τὸ
ἐπίστρωμα καὶ καταστρέφει τὰς
ἐπιπιδυννους μολυσματικὰς ἐστι-
ας, προστατεύει κατὰ τῶν πόνων
τῶν ὁδόντων, τῆς σφύρας καὶ τῆς
οὐλίτιδος. Τὸ στόμα διατηρεῖται
δρυστέρον καὶ ὑγιεινὸν ἐπὶ ὥρας.
Δοκιμάσατέ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ
ἀποφανθήτε: "Πόσον καθαρὸν
αἰσθάνομαι τὸ στόμα μου!"

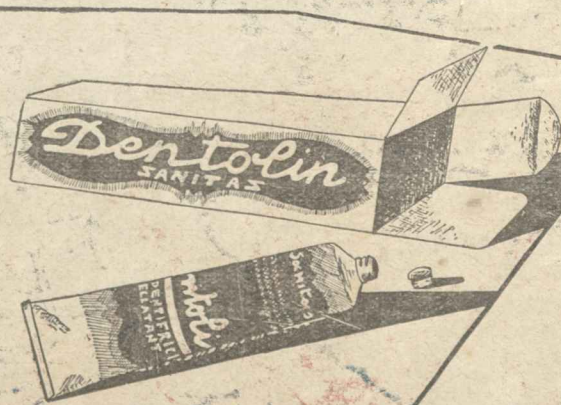
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΟΝΟΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΗΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
4 Εὐριπίδου 4 ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΑΧΙ-ΓΡΙΠΠΗ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΕΣ - ΝΕΥΡΑΛΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΠΟΝΟΣ

ἀνακουφίζονται καὶ θεραπεύονται
μὲ τὴν κομπιμέ CRYOGENINE
LUMIERE τὰς ὁποίας δεχονται
καὶ οἱ λεπτότεροι στόμαχοι. Πα-
ρῶνται εἰς ὅλα τὰ καλά Φαρμα-
κεία. Δύο (2) κομπιμέ ὡς δείγματα
δωρεάν παρὰ τὴν κ. ΔΙΟΝΥΣΙΩ
ΠΟΛΙΤΗ, Γενικὸν Πράκτορι καὶ
Ἀποθηκάρῳ, Στοῦ Ἑρμεῖου - Ὁδὸς
Ἑρμοῦ Ἀθῆναι. Ἡ Cryogenine
Lumiere συνιστᾶται ἀπὸ τὸ Ἰατρι-
κὸν Σῶμα. Ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν περίστασιν.

Dentolin
SANITAS

Ἡ καλύτερη ὁδοντόπαστα
Καθαρίζει
Δροσίζει
Μοσχοβολᾷ

ΠΡΥΛΑΝΤΙΝΗ ΚΡΕΜ
"ΠΟΥΠΕ"

Μὴ χρησιμοποιεῖτε αὐ-
τὴν μαλλιά σας γιὰ νὰ
πιτυριάσῃτε καὶ ἄλλας
παθήσεις.

Μὴ φοβεῖσθε νὰ λευκα-
τὰ περιλέμιά σας καὶ τὰ
ξυλάριά σας, τὰ ὁποῖα ἐ-
χονται εἰς ἐκπαθέματα
κόμην, καὶ ὅτι δὲν πε-
ριέχει λιπαρὰς οὐσίας.

Ὅτι ὑπερόχον εἰς ἐ-
φάνισιν τῆς κόμης ἐ-
γίνῃ μὲ τὴν ΠΟΥΠΕ
ἐπιπροσθέτως ἀν-
τικαταστάσῃ καὶ
ἄλλος ἀρματισμὸς

PUBLIBURO

*Μὴ τρεῖτε
ἀπὸ τὰ μαλαστήματα
ἀσπρῶς "ἕνα γίζμ"
τρεῖτε ἕνα
Agfa-gizim*

κακοήγχα αδυναμία : ήθελα νά τόν κάνω συγγά νά ζήλευ, μόνο γιά νά βρωσκω ευκαιρία νά τού σφογίξω τά δάκρυά του και νά γεμίξω μέ φιλή τή λυπημένο πρόσωπό του...

...Μιά μέρα λοιπόν, από καρπίσιο καθαρό και γιά νά δώ ακρότη μιά φορά τά ώραία μάτια του νά κλαίνε, τού είπα μέ ψυχρότητα και μέ αδιαφορία δήθεν, ενώ γυρίζαμε από τόν περίπατο κ' είχαμε βγή στη σέρα :

— Σέ κάνω δυστυχισμένο, Ζοέ... Μά και μένα ή ζήλεια σου μέ κουράζει. "Ας πάψουμε λοιπόν νά κάνουμε κακό ό ένας στόν άλλο και ας κλείσουμε τό βιβλίο της οδυνηρής αγάπης μας.

Περίμενα τότε νά τόν δώ νά ερχεται κοντά μου, όπως και τις άλλες φορές, μέ δακρυσμένα τά μάτια.

Μά πρόγμα παράδοξο : Τά χαρακτηριστικά του έγιναν σκληρά αυτή τη φορά και ρώτησε άπότομα :

— Μά διώχνεις, Λάουρα ;

— "Οχι, τού είπα, δέν σε διώχνω, άφού θά μείνουμε δυό καλοί φίλοι...

...Μά διώχνεις ; Ξαναρώτησε μέ ύφος άγριο.

Θυμωμένη κάπως τού φώναξα :

— Ούφ ! Μη μέ στενοχωρείς ! Πάρτο όπως θέλεις !...

Μέ κιντάζε τότε άγρια κ' έφυγε χωρίς τίποτα νά πη. "Αρχισα τότε νά μετανοώ γιά τή σκληρότητά μου και θέλησα νά τρέξω και νά τόν φωνάξω...

...Μά ή υπερηφάνειά μου μέ κράτησε και είπα μέσα μου χαμογελώντας :

— Μπ ! Θά ξανάρθή μόνος του.

...Πόσο θά μέ κατηγορήσετε τώρα γιά τήν έγκληματική αυτή συμπεριφορά μου, καλέ μου φίλε Λανσελό... Σας όρκίζομαι, όμως πως δέν υποπτευόμουν ότι τόν πρῶτα θάφτανε ως έχει πού έφτασε !...

Από τήν ήμερα έκείνη δέν ξαναείδα τόν Ζοέ, παρά τήν παραμονή της τραγικής αυτοκτονίας του.

Στό χρονικό διάστημα πού έμεσολάβησε, είχα τήν απαίτηση νά ξανάρθή μόνος τόν κοντά μου, χωρίς νά τόν καλέσω εγώ... "Αλλά δέν ξαναήρθε !...

Τήν παραμονή λοιπόν της μοιραίας ήμέρας, οι φίλοι μου "Οτζ μέ προσκάλεσαν σέ μιά έσπερίδα πού θά έδιναν στό μέγαρό τους τό βράδυ. "Επήγα. Καί φαντασθήτε τήν κυφή χαρά μου όταν άνάμεσα στους προσκεκλημένους τού "Οτζ είδα και τόν Ζοέ !

Ο μοναδικός μου πόθος ήταν τότε νά συμπιλωθώ μέ κάθε τρόπο μαζί του, γιατί ή αδυναμία καί ή χλωμάδα του μέ τρώεσαν και μου ράγιζαν τήν καρδιά. Τό φτωχό παιδί φαινόταν σάν νά είχε σηκωθεί από μεγάλη άρρώστεια.

Μά όσο κι 'άν προσπάθησα νά τόν κάνω νά θυμηθί τήν παλιά μας αγάπη, εστάθηκε άδύνατο—άλλοίμονο—νά διώξω από τό άδυνατισμένο πρόσωπό του τή θανάσιμη ψυχρότητα πού τό σκέπαζε. Στά τρυφερά μου λόγια απαντούσε μέ ψυχρά μονοσύλλαβα και μέ άπέφυγε όσο μπορούσε...

...Μετά τό δείπνο, ό φίλος μας, ό σοφός Ντορέ, πού ήταν κι' αυτός μεταξύ των προσκεκλημένων, άνοιξε μιά πνευματική συζήτηση, όπως άπόψε. "Ολοι και όλες είχαμε καθίσει ό-λόγυρα και τόν άκούγαμε μ' ένδιαφέρον.

Ο Ζοέ καθότανε άντιμέτωπό μου και άκουγε τά λόγια τού σοφού μέ μάτια μισόκλειστα, σάν νά ήθελε ν' άποφύγη τό βλέμμα μου, πού τό είχα άδιάκοπα καρφωμένο επάνω του παρακλητικά. "Όταν ό σοφός άρχισε νά μιλά γιά τήν έπίδραση πού έχουν τά πνεύματα των πεθαμένων στους ζωντανούς, ό Ζοέ τόν διέκοψε και τόν παρακάλεσε νά τού δώση τήν άδεια νά πη κι' αυτός τήν γνώμη του επί τού ζητήματος αυτού.

Ο Ντορέ τού τό επέτρεψε πρόθυμα κι' έλοι οι άκούσται περίμεναν νά τόν άκούσουν νά μιλά περί πνευματισμού. "Ω ! δέν θά ξεχάσω ποτέ τά φρικτά λόγια πού είπε τότε ό Ζοέ !...

"Αρχισα νά μιλά χωρίς νά μέ κιντάξη, μά έννοιωσα ότι δσα έλεγε, τά έλεγε γιά νά μέ έκδικηθή !... Τί τρομερή έκδίκηση, θεέ μου !...

— "Εχω τή γνώμη, κύριοι και κυρίες—άρχισα νά λή—ότι οι νεκροί ζουν άνάμεσα μας μετά τό θάνατό τους και ότι συμπληρώνουν τά έργα πού δέν προφτάσανε νά τελειώσουν στη ζωή τους— έργα έλεημοσύνης, έργα δικαιοσύνης, έργα έκδίκησης !

Στά λόγια αυτά οι άκούσται άρχισαν νά ψιθυρίζουν διάφορες άντιλογίες, μά έκείνος έσυνέχισε άδιάφορα :

Οι νεκροί είναι οι πύο μεγάλοι δικαστά. Δέν πρέπει νά σάς φαίνεται παράξενο αυτό. "Εχουν τή δύναμη μετά τό θάνατό τους νά πληρώνουν τά καλά στους καλούς και τά κακογύηματα στους κακογύητους !...

Νά κ' έγω ό ίδιος νομίζω ότι άμα πεθάνω θά μωρέσω ν' άνταποδώσω τά καλά σ' έκείνους πού μου τά επρόσφεραν στη ζωή και τά μαρτύρια σ' έκείνους πού μέ 'έκαναν νά μαρτυρήσω...

Οι νεκροί είναι οι πύο μεγάλοι δικαστά. Δέν πρέπει νά σάς φαίνεται παράξενο αυτό. "Εχουν τή δύναμη μετά τό θάνατό τους νά πληρώνουν τά καλά στους καλούς και τά κακογύηματα στους κακογύητους !...

Νά κ' έγω ό ίδιος νομίζω ότι άμα πεθάνω θά μωρέσω ν' άνταποδώσω τά καλά σ' έκείνους πού μου τά επρόσφεραν στη ζωή και τά μαρτύρια σ' έκείνους πού μέ 'έκαναν νά μαρτυρήσω...

Οι νεκροί είναι οι πύο μεγάλοι δικαστά. Δέν πρέπει νά σάς φαίνεται παράξενο αυτό. "Εχουν τή δύναμη μετά τό θάνατό τους νά πληρώνουν τά καλά στους καλούς και τά κακογύηματα στους κακογύητους !...

Νά κ' έγω ό ίδιος νομίζω ότι άμα πεθάνω θά μωρέσω ν' άνταποδώσω τά καλά σ' έκείνους πού μου τά επρόσφεραν στη ζωή και τά μαρτύρια σ' έκείνους πού μέ 'έκαναν νά μαρτυρήσω...

Οι νεκροί είναι οι πύο μεγάλοι δικαστά. Δέν πρέπει νά σάς φαίνεται παράξενο αυτό. "Εχουν τή δύναμη μετά τό θάνατό τους νά πληρώνουν τά καλά στους καλούς και τά κακογύηματα στους κακογύητους !...

Νά κ' έγω ό ίδιος νομίζω ότι άμα πεθάνω θά μωρέσω ν' άνταποδώσω τά καλά σ' έκείνους πού μου τά επρόσφεραν στη ζωή και τά μαρτύρια σ' έκείνους πού μέ 'έκαναν νά μαρτυρήσω...

Οι νεκροί είναι οι πύο μεγάλοι δικαστά. Δέν πρέπει νά σάς φαίνεται παράξενο αυτό. "Εχουν τή δύναμη μετά τό θάνατό τους νά πληρώνουν τά καλά στους καλούς και τά κακογύηματα στους κακογύητους !...

Νά κ' έγω ό ίδιος νομίζω ότι άμα πεθάνω θά μωρέσω ν' άνταποδώσω τά καλά σ' έκείνους πού μου τά επρόσφεραν στη ζωή και τά μαρτύρια σ' έκείνους πού μέ 'έκαναν νά μαρτυρήσω...

Μιά νοσοκόμος μούδωσε τις τελευταίες του παραγγελίες.

Στό σημείο αυτό ή φωνή του έγινε ύπόκοψη και τά μάτια του έλαμψαν τόσο παράδοξα, πού μιά ζωηρή άνατριχίλα άρχισε νά σπινκλίζη τό κορμί του... Κ' ενώ έλοι τόν κύτταξαν έκπληκτοι, έκείνος έξακολούθησε μέ τραχύτητα :

— "Υπάρχει μιά ώραία γυναίκα, πού τήν αγάπησα περισσότερο από κάθε τι στη ζωή μου. "Η γυναίκα αυτή άφού έγέννησε τήν τής άρεσε μαζί μου, έποδοπάτησε μιά μέρα τήν αγάπη μου και είπε : — "Σέ βαρέθηκα !... Φύγε !... "Εξέρετε, κύριοι και κυρίες, τρώμερη σημασία έχουν αυτές ή δυό λέξεις γιά έναν άνθρωπο πού υποφέρει από τήν άρρώστεια της αγάπης ; Δέν έξέρετε !... "Αυτή θά σάς τού πώ εγώ : οι δυό αυτές λέξεις θά πουν : — "Πέθανε !... Και έξέρετε τώρα τι θά κάνω εγώ άμα πεθάνω ; Δέν τό έξέρετε αυτό ;... Μάθετε το λοιπόν : Θά έκδικηθώ !... Κι' όταν δέν θά είμαι πια γιά σας παρά ένα πτώμα πού τό τρώνε τά σκουλήρια στην ύγρη γή, θά σηκώνομαι από τόν τάφο μου και θά πληρώσω όλες τις νύχτες νά βρισκω "Εκείνη, τήν ώραία γυναίκα πού μέ τώσε και θά τις δείχνω τό κούφιο μου κρανίο, λέγοντάς της :

— "Κύτταξε, κακοήγχα, πώς έκατήγησες τόν άνθρωπο πού σ' αγάπησε !... Κ' έκείνη θά μουγρίζη τότε από φρίκη και τρέμα...

Στά άπαίδια αυτά λόγια του, κάποιος άπ' τους προσκεκλημένους τού φώναξε :

— Τί μακάβρια φαντασία πού έχετε άπόψε, Φερνάν !

Κ' έκείνος μ' ένα μικρό μειδίαμα άποκρίθηκε, σάν νά ήθελε νά δικαιολογηθή :

— "Ήταν μιά άστειότης !

Μά τό τρομερό βλέμμα πού μου έβριξε τή στιγμή αυτή, τρώεσαν τό άντίθετο...

...Τήν άλλη μέρα αυτοκτόνησε ! Πρίν σκοτωθή έβριζε τό τρομερό ένα σημείωμα τού γιά μένα, σάν έ-ποιο μου έγραφε αυτά τά λόγια πού τά είπα μ' ένα έξο :

"Είμαι εγώ πού σκοτώνομαι, μά τί έσύ πού έβαλες τό περιστρόφο στό χέρι μου. Δέν σε άπογαιρέτώ. Θά μέ ξαναείδω !... Κι' άλλοίμονο, καλέ μου φίλε Λανσελό, από τό : "Θά μέ ξαναείδω !... βρήκε άληθινή Θεέ μου, τί άγονία, τί φρίκη !... "Από πού πού σκοτώθηκε, κάθε νύχτα, όπως τό πρέπει, τόν ξαναβλέπω στόν ύπνο μου, άπαύτως σκελετό, μέ κούφιο κρανίο !... Μού φαίνεται πως άκούω τήν οργίλη φωνή του νά μού λέη ύπόκοφα :

— Νά κακοήγχα πώς μέ κατήγγειλε !... Κάθε νύχτα !... Καταλαβαίνετε, γυιό μου ; Κάθε νύχτα μέ τυραννεί μέ τόν ύπν φρικτό τρόπο... Κάθε νύχτα ή ίδια μακάβρια όπτασία παρουσιάζεται μπροστά μου και ή ίδια φοβερά λόγια άντηχούν άπάσιμα σ' αυτό μου... Καταλαβαίνετε τώρα, νομίζω, γιατί έπεισα άναίσθητη άπόψε όταν ό πάλαιός "Αλέν μέ ρώτησε άν φοβάμαι τά φαντάσματα...

"Όταν τελείωσε τήν οδυνηρή εξομολόγηση της ή κόρησσε Λάουρα ντέ Ρομπέρτ, έλοι σε ξανάτηλένη τά μάτια της, σφηνώσανε έν στεναγμό θανάσιμου πόνου. "Ο δόκτωρ Λανσελό πού τήν άκούσε άπ' τήν άρχή ως τό τέλος μέ βαθεία συγκίνηση, τήν κίτησε μέ όλκτο και συμπάθεια. Κι' άφού τήν άφαιρέσ' άναπαυθή λίγο, έσκαψε ύστερα στό φλοιό τού πρόσωπό της και χαϊδεύοντας τά μαλλιά της :

— "Εχετε άδικο, κόρησσε, νά νομίζετε πως ό άγαπημένος σας νεκρός σάς έκδικηται. Είπατε περισσότερο θύμα της άσθενούς σας φαντασίας, παρά τού φοβερού φαντάσματος, πού νομίζετε πως βλέπετε κάθε νύχτα. Μπορώ νά σας όρκιστώ πως ό δυστυχισμένος Ζοέ δέν σας έκταράσθηκε πεθαίνοντας... "Ετρεξα κοντά τόν πριζευρήσχη και μιά νοσοκόμος μού έδωσε τις τελευταίες του παραγγελίες, τις τελευταίες του λέξεις σ' ένα σημείωμα μ' αυτά τά λόγια :

— "Λανσελό, καλέ μου φίλε, πρέσσεχέ μου τή Λάουρα... "Αν έπληθί και ύποφέρη γιά τό θάνατό μου, φρόντισε νά τήν παρηγορήσεις και νά της πής ότι δσα είπα στήν έσπερίδα τών "Οτζ δέν τά είπα μέ τήν καρδιά μου... "Αν σ' έρωτηση γιατί θέλω ν' αυτοκτονήσω πές της ότι ήταν μά βλακεία μου και ότι δέν δέν φταίει καθόλου... Πές της άκόμη πως πεθαίνοντας πέρνω τό όνομά της και πως θά τήν αγάπηώ τό ίδιο και μέσα σ' αυτό τάφο μου !...

— Σας τάγραψε αυτά γιαντρέ ; ρώτησε ή νέα γυναίκα, κιντώντας τόν Λανσελό προσεκτικά πού προσμένοντας μ' άγονία τήν άπάντησέ του.

— Σας όρκίζομαι, άποκρίθηκε, πλά ό γιαντρές και τήν έχάιδρευε μέ μέτωπο.

"Απερίγραπτη γαλήνη απλώθηκε τότε στό πρόσωπο της κομψής Λάουρας. "Εσταύρωσε τά χέρια της και ψιθύρισε σιωπηλά κάποια προσευχή, ενώ τά μάτια της έκείναν

...Τήν άλλη μέρα αυτοκτόνησε ! Πρίν σκοτωθή έβριζε τό τρομερό ένα σημείωμα τού γιά μένα, σάν έ-ποιο μου έγραφε αυτά τά λόγια πού τά είπα μ' ένα έξο :

"Είμαι εγώ πού σκοτώνομαι, μά τί έσύ πού έβαλες τό περιστρόφο στό χέρι μου. Δέν σε άπογαιρέτώ. Θά μέ ξαναείδω !... Κι' άλλοίμονο, καλέ μου φίλε Λανσελό, από τό : "Θά μέ ξαναείδω !... βρήκε άληθινή Θεέ μου, τί άγονία, τί φρίκη !... "Από πού πού σκοτώθηκε, κάθε νύχτα, όπως τό πρέπει, τόν ξαναβλέπω στόν ύπνο μου, άπαύτως σκελετό, μέ κούφιο κρανίο !... Μού φαίνεται πως άκούω τήν οργίλη φωνή του νά μού λέη ύπόκοφα :

— Νά κακοήγχα πώς μέ κατήγγειλε !... Κάθε νύχτα !... Καταλαβαίνετε, γυιό μου ; Κάθε νύχτα μέ τυραννεί μέ τόν ύπν φρικτό τρόπο... Κάθε νύχτα ή ίδια μακάβρια όπτασία παρουσιάζεται μπροστά μου και ή ίδια φοβερά λόγια άντηχούν άπάσιμα σ' αυτό μου... Καταλαβαίνετε τώρα, νομίζω, γιατί έπεισα άναίσθητη άπόψε όταν ό πάλαιός "Αλέν μέ ρώτησε άν φοβάμαι τά φαντάσματα...

"Όταν τελείωσε τήν οδυνηρή εξομολόγηση της ή κόρησσε Λάουρα ντέ Ρομπέρτ, έλοι σε ξανάτηλένη τά μάτια της, σφηνώσανε έν στεναγμό θανάσιμου πόνου. "Ο δόκτωρ Λανσελό πού τήν άκούσε άπ' τήν άρχή ως τό τέλος μέ βαθεία συγκίνηση, τήν κίτησε μέ όλκτο και συμπάθεια. Κι' άφού τήν άφαιρέσ' άναπαυθή λίγο, έσκαψε ύστερα στό φλοιό τού πρόσωπό της και χαϊδεύοντας τά μαλλιά της :

— "Εχετε άδικο, κόρησσε, νά νομίζετε πως ό άγαπημένος σας νεκρός σάς έκδικηται. Είπατε περισσότερο θύμα της άσθενούς σας φαντασίας, παρά τού φοβερού φαντάσματος, πού νομίζετε πως βλέπετε κάθε νύχτα. Μπορώ νά σας όρκιστώ πως ό δυστυχισμένος Ζοέ δέν σας έκταράσθηκε πεθαίνοντας... "Ετρεξα κοντά τόν πριζευρήσχη και μιά νοσοκόμος μού έδωσε τις τελευταίες του παραγγελίες, τις τελευταίες του λέξεις σ' ένα σημείωμα μ' αυτά τά λόγια :

— "Λανσελό, καλέ μου φίλε, πρέσσεχέ μου τή Λάουρα... "Αν έπληθί και ύποφέρη γιά τό θάνατό μου, φρόντισε νά τήν παρηγορήσεις και νά της πής ότι δσα είπα στήν έσπερίδα τών "Οτζ δέν τά είπα μέ τήν καρδιά μου... "Αν σ' έρωτηση γιατί θέλω ν' αυτοκτονήσω πές της ότι ήταν μά βλακεία μου και ότι δέν δέν φταίει καθόλου... Πές της άκόμη πως πεθαίνοντας πέρνω τό όνομά της και πως θά τήν αγάπηώ τό ίδιο και μέσα σ' αυτό τάφο μου !...

— Σας τάγραψε αυτά γιαντρέ ; ρώτησε ή νέα γυναίκα, κιντώντας τόν Λανσελό προσεκτικά πού προσμένοντας μ' άγονία τήν άπάντησέ του.

— Σας όρκίζομαι, άποκρίθηκε, πλά ό γιαντρές και τήν έχάιδρευε μέ μέτωπο.

"Απερίγραπτη γαλήνη απλώθηκε τότε στό πρόσωπο της κομψής Λάουρας. "Εσταύρωσε τά χέρια της και ψιθύρισε σιωπηλά κάποια προσευχή, ενώ τά μάτια της έκείναν

...Τήν άλλη μέρα αυτοκτόνησε ! Πρίν σκοτωθή έβριζε τό τρομερό ένα σημείωμα τού γιά μένα, σάν έ-ποιο μου έγραφε αυτά τά λόγια πού τά είπα μ' ένα έξο :

"Είμαι εγώ πού σκοτώνομαι, μά τί έσύ πού έβαλες τό περιστρόφο στό χέρι μου. Δέν σε άπογαιρέτώ. Θά μέ ξαναείδω !... Κι' άλλοίμονο, καλέ μου φίλε Λανσελό, από τό : "Θά μέ ξαναείδω !... βρήκε άληθινή Θεέ μου, τί άγονία, τί φρίκη !... "Από πού πού σκοτώθηκε, κάθε νύχτα, όπως τό πρέπει, τόν ξαναβλέπω στόν ύπνο μου, άπαύτως σκελετό, μέ κούφιο κρανίο !... Μού φαίνεται πως άκούω τήν οργίλη φωνή του νά μού λέη ύπόκοφα :

— Νά κακοήγχα πώς μέ κατήγγειλε !... Κάθε νύχτα !... Καταλαβαίνετε, γυιό μου ; Κάθε νύχτα μέ τυραννεί μέ τόν ύπν φρικτό τρόπο... Κάθε νύχτα ή ίδια μακάβρια όπτασία παρουσιάζεται μπροστά μου και ή ίδια φοβερά λόγια άντηχούν άπάσιμα σ' αυτό μου... Καταλαβαίνετε τώρα, νομίζω, γιατί έπεισα άναίσθητη άπόψε όταν ό πάλαιός "Αλέν μέ ρώτησε άν φοβάμαι τά φαντάσματα...

"Όταν τελείωσε τήν οδυνηρή εξομολόγηση της ή κόρησσε Λάουρα ντέ Ρομπέρτ, έλοι σε ξανάτηλένη τά μάτια της, σφηνώσανε έν στεναγμό θανάσιμου πόνου. "Ο δόκτωρ Λανσελό πού τήν άκούσε άπ' τήν άρχή ως τό τέλος μέ βαθεία συγκίνηση, τήν κίτησε μέ όλκτο και συμπάθεια. Κι' άφού τήν άφαιρέσ' άναπαυθή λίγο, έσκαψε ύστερα στό φλοιό τού πρόσωπό της και χαϊδεύοντας τά μαλλιά της :

— "Εχετε άδικο, κόρησσε, νά νομίζετε πως ό άγαπημένος σας νεκρός σάς έκδικηται. Είπατε περισσότερο θύμα της άσθενούς σας φαντασίας, παρά τού φοβερού φαντάσματος, πού νομίζετε πως βλέπετε κάθε νύχτα. Μπορώ νά σας όρκιστώ πως ό δυστυχισμένος Ζοέ δέν σας έκταράσθηκε πεθαίνοντας... "Ετρεξα κοντά τόν πριζευρήσχη και μιά νοσοκόμος μού έδωσε τις τελευταίες του παραγγελίες, τις τελευταίες του λέξεις σ' ένα σημείωμα μ' αυτά τά λόγια :

— "Λανσελό, καλέ μου φίλε, πρέσσεχέ μου τή Λάουρα... "Αν έπληθί και ύποφέρη γιά τό θάνατό μου, φρόντισε νά τήν παρηγορήσεις και νά της πής ότι δσα είπα στήν έσπερίδα τών "Οτζ δέν τά είπα μέ τήν καρδιά μου... "Αν σ' έρωτηση γιατί θέλω ν' αυτοκτονήσω πές της ότι ήταν μά βλακεία μου και ότι δέν δέν φταίει καθόλου... Πές της άκόμη πως πεθαίνοντας πέρνω τό όνομά της και πως θά τήν αγάπηώ τό ίδιο και μέσα σ' αυτό τάφο μου !...

— Σας τάγραψε αυτά γιαντρέ ; ρώτησε ή νέα γυναίκα, κιντώντας τόν Λανσελό προσεκτικά πού προσμένοντας μ' άγονία τήν άπάντησέ του.

— Σας όρκίζομαι, άποκρίθηκε, πλά ό γιαντρές και τήν έχάιδρευε μέ μέτωπο.

"Απερίγραπτη γαλήνη απλώθηκε τότε στό πρόσωπο της κομψής Λάουρας. "Εσταύρωσε τά χέρια της και ψιθύρισε σιωπηλά κάποια προσευχή, ενώ τά μάτια της έκείναν

ΣΙΔΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Ο πλέον ιδιόρρυθμος τύπος όμορφιάς. "Η γυναικεία της αιχμολατίζει τό ένδιαφέρον. "Εχει μάτια σκιασμένα θά έλεγε κανείς από μαλαχόλια, άν ξαφνικά δέν έλαμπύριζαν από μιά άπόλητη πεσιόθρον κυριαρχίας διά τήν άσυναγώνιστον σαγηνευτική δύναμή της. "Η φυσιογνωμία της εκδίνετη και έκφραστική, έντονη, συναρπαστική, άπεικονίζει πιστά τις άπότομες άλλαγές τού κεφαλιού της και τών γούστων της άκόμη. Κορμιοστασία θαύμα ιδέσθαι, άγαλματώδους άρμονίας. Αί εμφάνισεις της μάλλον σπάνιαι σε έκλεκτές και έπίσημες δεξιώσεις, άποδεικνύουν ότι : «τά ώραία κόμης κώνται !» Διότι πράγματι θάφιση έποχών ή εμφάνισης της άνωτέρω έκλεκτής κυρίας σε μιά τών τελευταίων έσπερίδων μέ θανασία τουαλέτα από κρέπ-σατέν ίβουάρ, έναρμονισμένη—παρ' όλην τήν αντίθεση—μέ τήν έντονη μαλαχροινάδα της.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθές χορευτική δεξίωση παρά τῷ κ. και τῇ κ. Μπραλλίν. — Αίδουσα συγγραμμάτι. Οικοδεσπόται λάν φιλόφρονες. — "Η Δις Μπραλλίν πολύ χορηγούμενη. — Παραυεβήσαν : "Η κ. Μτάρρη κόκκινα, ή κ. Μπρόν μέ ρόζ, ή κ. Σεβαστοπούλου μαύρα.

— Καί οι κ. κ. Σαλταφάρας, Γ. Φραντζής, Τσάλης, "Αλεξανδρόπουλος, Κ. Βουρλούμης, Μπενάκης, Δελιβάνης, Κεράλ, Κ. Μαρής, Σεβρίνου, Μπελναρίν, και πολλοί άλλοι.

— "Η Γαλλική άποστολή έν άπαράχη. — Άπό μικροσκοπικοί σερίφτοροι τσιγγύριζαν μέσ' στό σαλόνια μέ θαύματα μεζέδων.

— Στό βάθος ένα σαλονάκι μέ θαμάσιες γυναιές και τό ήμίφως ένδυνασεί δούσι προτιμούν τήν ήσυχη κουβέντα.

— "Η ώραία αυτή δεξίωση έληξε κατά τις 11. — Είς τό χορευτικόν τετραίν διεκρίναμε τās Δίδας Χ. Καραπά-νου μέ δερή, Δώρα Βουρλούμη μέ μπλέ, "Αγλαία Μαρή μέ κόκκινα, Φραντζή, "Αελαού μέ μπλέ, Ι. Μακκά νόστιμη μέ κόκκινα, Α. Μακκά μέ μπλέ, Ι. Βεζανή μέ ρόζ, Α. Βεζανή μέ κόκκινα, Ρικάνη μέ μπλέ, Φράγκου μέ θαλασσία, "Αρλότα μέ μαύρα.

— Δεξίωση προχθές παρά τῷ Στρατηγῷ και τῇ κ. "Ιωκάρου Νεφροστίτη : διεκρίθησαν ό πρεσβευτής της Γαλλίας και κ. Κλεμάν Σιμόν, ό πρεσβευτής της "Αμερικῆς και κ. Σκίννερ, ό πρεσβευτής της Βουλγαρίας και κ. Ντάνσεφ, ό κ. και ή κ. Σμιρσον, ό Στρατηγός και ή κ. "Αλ. Μαζαράκης, ό κ. και ή Δις Καρατζά, ό κ. και ή κ. Φωστρητοπούλου, ή Δις Φωστρητοπούλου, ή κ. Παπαρηγοπούλου, ή κ. Ν. "Αθανασιάδου, ό κ. και ή κ. Β. Καλουτά, ό κ. "Αγγελος Μεταξάς, ή κ. Βλ. Μπένση, ή κ. Βερενίκη, ό κ. και ή κ. Γρηγοριάδου, ό κ. Γ. Μακκάς, ό Στρατηγός κ. Κ. Μαζαράκης, ό κ. Δ. Καλ-βοκορόσης κ. λ. π.

— Δεξίωση τήν προσεχή Τρίτην παρά τῷ πρεσβευτῇ της Γαλλίας και τῇ κ. Κλεμάν Σιμόν, πρὸς τιμὴν της κυρίας Πιερά.

— Μαστίγια προχθές παρά τῷ κ. και τῇ κ. Γ. "Αφεντούλη. — Είς τό θαυμάσιον χώλλ τού σπιτιού έδέχετο ή οικοδέσποινα φέ-ρωνα μαύρην τουαλέττα, βοηθούμενη παρά τού κ. "Αφεντούλη.

— Διεκρίναμεν τόν κ. και τήν κ. Μάρμορα, τόν κ. και τήν κ. Γ. Νικολαΐδην, τόν κ. και τήν κ. Μ. Μακκά, τόν κ. και τήν κ. Πάντου, τήν κ. Σακοροφάου, τήν κ. "Ηλ. "Πλάσκου, τήν κ. Φραντζή, τόν κ. και τήν κ. "Αντανακά-τον, τόν κ. και τήν κ. Μιχ. Γεωργιάδη, τήν Δίδα "Ελένην Γεωργιάδη, τήν Αίδια Πετρο-κοκκίνο, τόν κ. και τήν κ. Δ. Νασού, τόν κ. Πάλλην, τόν κ. Γ. Μακκά, τόν κ. Δ. Καλβοκο-ρόσην, τήν κ. Οικονομοπούλου,

— Δεξίωση τήν προσεχή Τρίτην παρά τῷ πρεσβευτῇ της Γαλλίας και τῇ κ. Κλεμάν Σιμόν, πρὸς τιμὴν της κυρίας Πιερά.

— Μαστίγια προχθές παρά τῷ κ. και τῇ κ. Γ. "Αφεντούλη. — Είς τό θαυμάσιον χώλλ τού σπιτιού έδέχετο ή οικοδέσποινα φέ-ρωνα μαύρην τουαλέττα, βοηθούμενη παρά τού κ. "Αφεντούλη.

— Διεκρίναμεν τόν κ. και τήν κ. Μάρμορα, τόν κ. και τήν κ. Γ. Νικολαΐδην, τόν κ. και τήν κ. Μ. Μακκά, τόν κ. και τήν κ. Πάντου, τήν κ. Σακοροφάου, τήν κ. "Ηλ. "Πλάσκου, τήν κ. Φραντζή, τόν κ. και τήν κ. "Αντανακά-τον, τόν κ. και τήν κ. Μιχ. Γεωργιάδη, τήν Δίδα "Ελένην Γεωργιάδη, τήν Αίδια Πετρο-κοκκίνο, τόν κ. και τήν κ. Δ. Νασού, τόν κ. Πάλλην, τόν κ. Γ. Μακκά, τόν κ. Δ. Καλβοκο-ρόσην, τήν κ. Οικονομοπούλου,

— Δεξίωση τήν προσεχή Τρίτην παρά τῷ πρεσβευτῇ της Γαλλίας και τῇ κ. Κλεμάν Σιμόν, πρὸς τιμὴν της κυρίας Πιερά.

— Μαστίγια προχθές παρά τῷ κ. και τῇ κ. Γ. "Αφεντούλη. — Είς τό θαυμάσιον χώλλ τού σπιτιού έδέχετο ή οικοδέσποινα φέ-ρωνα μαύρην τουαλέττα, βοηθούμενη παρά τού κ. "Αφεντούλη.

— Διεκρίναμεν τόν κ. και τήν κ. Μάρμορα, τόν κ. και τήν κ. Γ. Νικολαΐδην, τόν κ. και τήν κ. Μ. Μακκά, τόν κ. και τήν κ. Πάντου, τήν κ. Σακοροφάου, τήν κ. "Ηλ. "Πλάσκου, τήν κ. Φραντζή, τόν κ. και τήν κ. "Αντανακά-τον, τόν κ. και τήν κ. Μιχ. Γεωργιάδη, τήν Δίδα "Ελένην Γεωργιάδη, τήν Αίδια Πετρο-κοκκίνο, τόν κ. και

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΧΟΝΔΡΟΚΕΦΑΛΑΣ

B'.

(Συνέχεια και τέλος)

Είπαμε πώς ο Χοχτούλας μη μπορώντας να καταλάβει τη λογική του στρατώνος εγκατέλειψε τον εαυτό του πειά κι' αφέθηκε ερμαιοί της τύχης. Έτσι ούτε ετόλμησε, σάν ηθε ή διαταγή, να πη πώς έχει κι' αυτός τέσσερα παιδιά, τέσσερα λυκόπουλα, νυμφευθείς μιά αγριοβλαχοπούλα πρό τριών ετών, άγριμ των δασών και τών βουνών, κόκκινη σάν παπαρούνα και καθαράαιμη σάν τó νεράκι τών κρυστάλλινων τού βουνού πηγών.

Ο Χονδροκεφάλας πάλιν είχε πέσει στην ίδια ψυχική και ψυχολογική κατηγορία με τó Χοχτούλα. Παιδί της «Ζακύνθου» κι' αυτός, ζούσε με τά μέσπλά του, τά διομαρίνια του, τά κίτρα του, τά φιάρα του και τά λαχανικά του... Στά περιβόλια της πατρίδος του άρωματίσθηκε ή ψυχή του από τήν αγαθότητα τών λουλουδιών και τών λαχανικών και τίς μουσχοβολίες τών φρούτων. Απασπασμένος ήτανε κι' αυτός, σαράντα μέρες γυμνασμένος. Γράμματα έμαθε όσα του χρειάζονταν για να μνήν τόν γελούνε, και τόν κόσμο τόν είδε και τόν εσπούδασε όσα τó νόμιζε άνάγκη, στής πατρίδας του τήν άγορά. Χομένος στά δέντρα τού περιβόλιού του ζούσε κι' αυτά, αυτά τόν συντρόφευαν. Ένα καλοκαίρι, έρωτοχτυπήθηκε και πήρε γυναίκα του, τήν κόρη ενός λίγο μακρινού περιβόλιου.

Έκει έξοισε εύτυχισμένος μέσα στα λουλούδια του.

Ήταν αυτή ένα άπλοϊκό κορίτσι, όμοια μ' αγριοβιολέτια στόν κήπο τού πατέρα της, άπ' τόν δασίο μεταφνεύθηκε στόν κήπο τού συζύγου της ! Έξοισαν ήσυχα κι' εύχαριστημένα, καλλιεργώντας τά περιβόλια τους. Όταν έφτασε τó άγγελμα τού πολέμου μετά τής Τουρκίας, στά περιβόλια της Ζακύνθου, ο Ταμπουρέλλας στήν άρχή δυσωρεστήθηκε.

— Πού νά μέινουν τώρα τά «κουτσούβελλα» ! Δέν μ'ας αφήνουν ήσυχους λέω γώ ! φώναξε.

Μά έπειτα νέες σκέψεις τού ήρθανε στό κεφάλι και κατάλαβε κι' αυτός ότι ο πόλεμος έπρεπε να γίνη.

— Οι Τρούκοι σήμερα, οι Τρούκοι αύριο, οι Τρούκοι κάθε μέρα !... Νά πολεμήσουμε μαρ έξόγια μου, νά καθαρίσουμε μιά γιά πάντα τούσ λογαριασμούς μας, γιά νά ζήσουν ήσυχοι εκείνοι πού θά μέινουν !...

Κ' έτσι πήγε με όρεξη κι' αυτός στό στρατό ! Γελώντας και τραγουδώντας.

— Όλο ροβύθια θά φυτεύω και κουκιά, έλεγε άστεϊνόμενος, ως πού νά σπείρω και όλιγες...σφαίρες σ' τούσ όχτρούς της πατρίδας ! Νά χώσω και λίγες καταβολάδες από... Τρούκους !...

Μά όταν πάτησε κι' αυτός στόν στρατόνα, τά σάστισε λιγάκι. 'Υπάρχει άστυρότητα εκεί. Δέν ήταν παιζε - γέλασε... Κ' ή ψυχή του ύπόφερε μέσα στούς τέσσερους σκοτεινούς τοίχους τού στρατόνα. Μά μέρα θέλησε νά στολίση τή θεία του με λίγα άνθη και ό δεκα νέας τόν μάλλωσε. Δέν μπορούσε νά κατολάβη γιατί νά μνήν επιτρέπονται άνθη στόν στρατόνα !

Μιά άλλη μέρα πού ξυριζόταν, τού είπε, χοντρά - χοντρά, ένας έπιλοχίας :

— Μαρέ, ξυρίζεται ο μορφο νιός !... Σουρίσου, σουρίσου, έδώ παρά κάτω τήν έχω... δεμένη τή νύφη !

Και τού έδειξε ένα άκακο ζωντόβολο, πού μασσούσε κίτρινα άχυρα. Έκει πύ κάτω...

Έπειτα ο Ταμπουρέλλας δέν μπορούσε νά καταλάβη γιατί μερικά πράγματα στό στρατό γίνονται έτσι κι' όχι άλλοιως. Δέν έχωνε τήν υπερβολική άστυρότητα, τίς κοροϊδίες τών συναδέλφων

του και τó ότι ο έπιλοχίας δέν τού μιλάει στόν πληθυντικό.

— Μαρέ, τού πατέρα τού τού φοιμί τρώω έδώ μέσα, γιά νά μού μιλήσ έτσι άσχημα αυτός !... έλεγε γιά τόν έπιλοχία.

Κάθε τού όμως διαμαρτυρία, τόν φόρτωνε με νέες τιμωρίες και άγριες.

Μιά μέρα τού δώσαν από τó λόχο ένα έγγραφο νά τó πάη στό φρουραρχείο. Ένας άνθυπολοχαγός, πού ήτανε εκεί, μόλις τó είδε έπηρε ένα θυμό κι' άρχισε νά τού φωνάζη :

— Πούδς άνόητος σου είπε νά φέρης αυτό τó έγγραφο έδώ ;

— Ο κ. Συνταγματάρχης.

— Τολμάς νά χαρακτηρίζης τó Συνταγματάρχη σου «άνόητο» !

Ο Ταμπουρέλλας κι' ο Χοχτούλας άχώριστοι έβράδιναν.

Τέσσερες ήμέρες κράτησι !

— Καλά, πού νά τά πάω τά χωριά !

Κι' ο λοχαγός με φωνή κατεβιαμένη :

— Αφρόσ τα έδώ, άφού σου τó είπε ο κ. Συνταγματάρχης !

— Ο Ταμπουρέλλας μόλις βγήκε έξω σταυροκοπήθηκε :

— Μιστήρι μου, κύριε, ή όλοι παλαβώσανε σέ τούτηνε τή γυναικα, ή έγώ ζουράλθηκαν, ή άλλα μού λέν κι' άλλα άκούω !

Τό έπεισόδιο αυτό τόν έκαμε έξω φρενών κι' άρχισε πειά νά διαμαρτύρεται και νά φωνάζη γιά όλα τά στραβά ! Έπενεβαινε πού τού, σέ δίκαιο και άδικο, και κάθε μέρα στήν «Καλλιόπη» πήγαινε :

— Άντε τή στεφανώθηκες έσύ τήν Καλλιόπη !... τού λέγει.

— Μορέ νά πεθάνω, δέν θά τή χωνεύω τά στραβά τούς !

παντούσε.

Σιγά-σιγά άπομονώθηκε από τούς άλλους στρατιώτες. Μονάχα με τó Χοχτούλα μόνιαζε. Ήσαν τής αΐτης κατηγορίας και οι δύο, τής αΐτης ψυχολογικής καταστάσεως.

Ο Ταμπουρέλλας φώναζε, διαμαρτύρετο, επαναστατούσε, έβραζε. Ο Χοχτούλας δέ μιλούσε, δέν άνάσινε καν. Όλα τά κατάνεινε.

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

Έτσι έφθασε ή μοιραία ήμέρα τής έκκινήσεως και ή διαταγή «διά τά τέσσερα τέκνα τών έφείδρων».

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

— Έκει τήν έχω δεμένη τή νύφη !

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

Ένας φτωχός διάβολος δικασόταν στό κακουργοδικείο, κατηγορούμενος γιά κάποια σοβαρά κλοπή. Μά ο κατηγορούμενος, παρ' όλες τίς ένδείξεις πού υπήρχαν εναντίον του, δέν έννοούσε νά όμολογήσ τήν πράξη του.

Κατηγορούμενος, τού είπε στό τέλος ο πρόεδρος, πώς άρνείσαι νά όμολογήσης τήν πράξη σου, στή στιγμή πού περισσότεροι από δέκα άνθρωποι σέ είδαν τήν ώρα πού έκλεβες ;...

— Ό ! κύριε Πρόεδρε, άπάντησε ο κατηγορούμενος, αυτό δέν άποδεικνύει καθόλου τήν ένοχή μου... Γιατί άν έσείς μπορείτε νά φέρετε δέκα άνθρωποι πού με είδαν νά κλέβω, έγώ μπορώ νά σάς φέρω άλλους δέκα χιλιάδες πού δέν με είδαν...

Κάποτε ο περίφημος Τριβουλέττος, ο γελοιοποιός τού Φραγκίσκου Ι, προσέβαλε σοβαρά τόν κύριό του, ο οποίος, σκληρός και άστυγος καθώς ήταν, τόν κατεδίκασε εις θάνατον. Επέτρεψε μόνο στόν Τριβουλέττο νά διαλέξή μόνος τόν τρόπο με τόν όποιο ήθελε νά πεθάνη.

Ο δυστυχισμένος γελοιοποιός ήταν συντετριμμένος και άπελπισμένος. Όταν όμως ο δήμιος πήγε νά τόν ρωτήσ πού είδος θανάτου είχε έκλέξή, ο καταδικασμένος τού άπάντησε :

— Πες στόν βασιλέα μου και κύριό μου, ότι θέλω νά πεθάνω από... γερατειά.

Η έξυπνη αυτή άπάντησις γαλήνευσε τó θυμό τού Φραγκίσκου τού Ι, ο οποίος χάρισε τή ζωή στό γελοιοποιό του, και τόν έκανε από τότε έμπιστό του και φίλο του...

Ένας βοσκός λέει σ' ένα χαμίνι ότι κάποιος λυκος έφαγε έν' από τ' άρνιά του. Καί, θέλοντας νά κάνη λίγη ήθικη, έπρόσθεσε :

— Και έξερεις, τó έφαγε γιατί αυτό τó άρνι δέν ήταν φρόνιμο.

— Μιλάς σοβαρά ;

— Σοβαρώτατα...

— Ε, νά σου πώ, είπε τó χαμίνι, δέν έπαθε τίποτε τó άρνι πού τó έφαγε ο λυκος. Γιατί και φρόνιμο νά ήταν...

— Τί θέλεις νά πής ;... Τό δίκιομε ο βοσκός.

— Νά, θέλω νά πώ ότι και φρόνιμο νά ήταν θά τó έτρωγαν οι άνθρωποι...

Ένας γάλλος στρατάρχης, φανατικός καθολικός, έκανε μιά μέρα τήν είσοδό του σέ μιά πόλη τής Λωρραίνης. Μεταξύ τών άλλων, έπληξε νά τόν χαιρετήσ και μιά άντιπροσωπεία τών Έβραίων τής πόλεως.

Είδοποίησαν άμέσως τόν στρατάρχη ότι οι Έβραίοι περίμεναν στόν αντίθάλμο γιά νά τούς δεχθή.

— Δέν θέλω νά δω αυτούς τούς παληανθρώπους, άπάντησε ο στρατάρχης, πού σταύρωσαν τó Χριστό, τόν κύριό μου... Δέ θά μ'ούν έδώ μέσα...

Η άπάντησις αυτή τού στρατάρχου μετεβίβάσθη στούς Έβραίους. Πρέπει νά όμολογήσουμε ότι εκείνοι στήν άρχή τά έχασαν, μά κατόπιν ο έπί κεφαλής τής άντιπροσωπείας, συνορχόμενος είπε :

— Εφείμονε ένα δώρο στό στρατάρχη άξιας δέκα χιλιάδων φράγκων και λυπούμεθα πολύ πού αυτός δέν θέλει νά δεχθή τήν άπόδειξη αυτή τής νομιμοφοσύνης μας...

Τό πράγμα αυτό άνεκονώθη στό στρατάρχη, ο όποιος, άφού έσκέφτηκε λίγο, είπε :

— Δέν θά ήταν έγκλημα άν δεχόμουν στούς τούς φτωχούς διαβόλους. Στό κάτω-κάτω αυτοί δέ βρισκόντουσαν στό Γολγοθά, όταν οι συμπατριώτες τούς σταύρωσαν τó Χριστό...

Από φίλες συναντώνται στό δρόμο.

— Άν ήξερες, λέει ή μιά, πώς είμαι στενοχωρημένη. Ο άντρας μου βρισκεται στή φυλακή.

— Και γιά πόσο καιρό ;

— Γιά τρεις μήνες...

— Μπα !. Μην κάνης έτσι... Μή στενοχωριέσαι... Τρεις μήνες περνούν πολύ γρήγορα...

— Τό έρώ, τó έρώ... Μά αυτό άκριβώς είνε εκείνο πού με στενοχωρεί...

Ένας χειρουργός άρκετά φημισμένος, μά πολύ άπότομος, έκανε μιά μέρα μιά σπουδαία έγχειρίση μεγάλης διαρκείας. Κατά τή διάρκεια της, χάνοντας κάπως τήν ψυχραιμία του, άρχισε νά χρησιμοποιή τά εργαλεία του πολύ γενναία, πράγμα πού έκανε τόν ύπνωμένο ασθενή νά έντινίση πρίν τή ώρα από τούς πόνους.

Σκεπτόμενος τότε τούς πόνους τού ασθενούς, ο γιατρός τού είπε :

— Θα με πήρες χωρίς άλλο γιά χασάπη με τόν τρόπο με τόν όποιο σου έκανα τήν έγχειρίση...

— Μπα, μπα, γιατρέ μου, στέναξε αυτός, δέν έργάζεσθε με τόν ίδιο τρόπο με τούς χασάπηδες. Έκείνοι τουλάχιστον σκοτώνουν πρώτα τά θύματά τούς κ' έπειτα τά γδέρνουν.

— Νά σου τó πετάξω τó τσερέλλο...

— Νά σου τó πετάξω τó τσερέλλο...

— Νά σου τó πετάξω τó τσερέλλο...

— Νά σου τó πετάξω τó τσερέλλο...

— Νά σου τó πετάξω τó τσερέλλο...

— Νά σου τó πετάξω τó τσερέλλο...

—

ΓΑΛΛΙΚΗ ΚΛΑΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΑΛΙΜΠΕ

Κάποτε ο Σάχ-Αββάς, βασιλιάς της Περσίας ξεκίνησε από την πρωτεύουσά του για ένα μακρινό ταξίδι. Στο δρόμο απέφασε να απομακρυνθεί από το καραβάνι για να πάει να επισκεφθεί διάφορα χωριά και να δει πώς περνούσαν οι υπήκοοί του. Πήρε μαζί του μονάχα έναν έμπιστο αδελφό του και ξεκίνησε.

— Δεν ξέρω, του είπε, τα πραγματικά ήθη και έθιμα του λαού μου. Όλοι όσοι με πλησιάζουν στο παλάτι, φορούν την προσωπίδα του δόλου και της υποκρισίας. Θέλω τώρα να σπουδάσω τη χωριάτικη ζωή, να μελάνω με τόση περιφρόνηση, μολονότι αυτοί είνε τα στοιχεία της κοινωνίας. Βαρέθηκα πια να βλέπω και να ακούω τους κόλακας αδελφούς. Πρέπει να δω και τους χωριάτες, που δεν τους ξέρω.

Και πέρασε μεταμφιεσμένος, μαζί με τον έμπιστο αδελφό του, από πολλά και διάφορα χωριά. Είλε τον χωριάτες να χορεύουν και θαύμασε όταν έμαθε ότι μπορεί κανείς να διασκεδάσει καλά, χωρίς να κάνει τα τεράστια έξοδα που έκαναν στο παλάτι. Όταν πείνασε, πήγε σε μια άγρονη καλύβα και ζήτησε να του δώσουν να φάει. Τού έδωσαν λίγη μπομπάτα και τραχανά. Ο βασιλιάς ήταν τόσο πεινασμένος απ' το δρόμο που έκανε κι από τον καθαρό αέρα που είχε αναπνέσει, ώστε του φάνηκε πως ποτέ του δεν είχε φάει νοστιμότερο φαί, και με μεγαλύτερη όρεξη!... Της ίδιας γνώμης ήταν και ο αδελφός του.

Όταν έφταναν, ευχαρίστησαν το φιλόξενο χωριάτη κι έφυγαν... Στο δρόμο που πήγαιναν, και τη στιγμή που περνούσαν από ένα χλοορό λιβάδι μ' ένα μικρό ποταμάκι, στην άκρη είδαν ένα μικρό τοσπάνο να προσεύχεται γονατιστός σ' ένα προσκυνητάρι, στόν κορμό μιάς ιτιάς. Ο βασιλιάς κούταξε τότε τον τοσπάνο με περισσότερη προσοχή, και θαύμασε με την άσυνήθιστη κι ευγενική μορφή αυτού του παιδιού. Τα κορδέλλα που φορούσε άπάνω του για ρούχα, δεν έλάττωναν καθόλου την άρχοντιά του παρουνιστικού του. Ο βασιλιάς νόμισε στην άρχη πως ο κουρελλοτονμένος αυτός τοσπάνος θα ήταν κανένα τρανό προσκυνητόπουλο που είχε μεταμφιεστεί για να χαρή την άρχοντική ζωή. Μά όταν τον πλησίασε και του ζήτησε πληροφορίες για την οικογένειά του, έμαθε πως ο πατέρας του και η μητέρα του ήτανε σκαρτιάδες στο γειτονικό χωριό και ότι λεγότανε 'Αλιμπέ. Όσο ο βασιλιάς κουβέντιασε μαζί του, τόσο και περισσότερο θαύμαζε την όρθη κρίση του και τη λογική του. Τα μάτια του ήτανε ζωηρά και λαμπρά, μά γλυκύτατα. Η φωνή του γλυκιά, σιγαλή, πειστική. Το πρόσωπό του ευγενέστατο, με κανονικά χαρακτηριστικά. Ήταν, με δύο λόγια, ένας όνειρεμένος τύπος άνδρα, κής σοβαρής όμορφιάς.

Το τοσπάνοπουλο αυτό—ζήτημα είνε αν θα είχε κλείσει ακόμα τα δεκάξη—φανότανε σάν να μην το ήξερε ότι ξεχώριζε απ' όλα τ' άλλα τα τοσπάνοπουλα. Είχε τη γνώμη πως ήταν όμοιο κι απαράλλαχτο με τους άλλους τους χωριάτες. Δεν είχε καμιά μόρφωση, μά, καθώς είπαμε και παραπάνω, είχε θαυμαστή κρίση και σοφία—δωρο του Θεού. Μέσα στα λίγα λεπτά της ώρας που κουβέντιασε μαζί του, ο βασιλιάς έμαθε απ' αυτόν για την κατάσταση των υπηκόων του και την πολιτική του Κράτους του, δια δεν έμαθε μέσα σ' είκοσι χρόνια από τους αδικούς και τους ύπουλους του. Κάπου-κάπου γελούσε με την αφέλεια αυτού του παιδιού, που δεν λογάριζε κανένα κι έβριζε άυστολα όλα τα μεγάλα κεφάλια της Περσίας!... Πρώτη φορά στη ζωή του άκουσε ο βασιλιάς άνθρωπο να του μιλάει με τόση ειλικρίνεια...

Έκει που μιλούσε ο τοσπάνος, ο βασιλιάς έκανε με τρόπο νόημα στόν αδελφό του να μη φανερώσει ποιοι ήτανε, γιατί φοβότανε μήπως ο 'Αλιμπέ τα χάζει όταν μάθει πως είχε το βασιλιά αντίκρυ του, και άρχισι κι αυτός να μετράει τα λόγια του, όπως όλοι οι άλλοι, οι κόλακες και οι υποκριτές.

— Βλέπω, είπε τέλος ο βασιλιάς, ότι η φύση κάνει τέλειους ανθρώπους όχι μονάχα στην τάξη των πλουσίων, μά και σ' αυτούς ακόμα τους χωριάτες. Το παιδί αυτό, που φυλάει σήμερα πρόβατα θα ήμουν αν είχα ένα παιδί τόσο έξυπνο, τόσο όμορφο και τόσο μορφωμένο. Θα γίνι μια μέρα μεγάλος άνθρωπος. Α! δεν έχει! Θα τον πάρω κοντά μου!...

Και ο καλός βασιλιάς πήρε κοντά του τόν 'Αλιμπέ. Φαντάζεστε πια την εκπλήξη του 'Αλιμπέ όταν έμαθε με ποιόν συζητούσε τόσην ώρα!

Προσενυόταν γονατιστός μπροστά σ' ένα προσκυνητάρι...

Στό παλάτι έμαθαν τόν 'Αλιμπέ να γράφει, να διαβάζει και να τραγουδά, και ύστερα του πήρανε πολλούς δασκάλους για να μάθι όλες τις τέχνες και τις επιτημίες. Στην άρχη ο 'Αλιμπέ, τα έμαθε λιγάκι, όταν πρωτοβρέθηκε μες στην Αθή, από την άγρονη καλύβα του χωριού του. Και, να πούμε την αλήθεια, η άποψη με ταλλαγή του περιβάλλοντος, του άλλαξε λιγάκι και την καρδιά του. Απ'ότι κεί που ήτανε ντυμένος μες στα κουρέλια, ξύπιασε ένα παιδί με μια χρυσή κεντημένη στολή, από κείνες που φορούσε μονάχα τα πραγματικά πριγκιπόπουλα. Η όμορφη του και το πνεύμα του έκαναν να τόν θεωρούν πρώτο και καλύτερο μέσα στην Αθή. Μάλιστα όμως πέρασε λίγος καιρός, και είδε τι υποκρισία και τι φανατική βασιλευσαν τριγύρω του, ξαναθυμήθηκε την ταπεινή καταγωγή του και κατάλαβε ότι οι μόνοι τίμιοι άνθρωποι στόν κόσμο ήταν οι συγχωριανοί του. Και ξαναβρήκε την παλιά του αφέλεια και ταπεινοφροσύνη.

Ο βασιλιάς του ανέθεσε πολλές δύσκολες υποθέσεις του Κράτους, μά ο 'Αλιμπέ τις έβγαλε όλες πέρα, με αφάνιστη γρήγορα και σωφροσύνη. Ο Σάχ-Αββάς ήτανε καταχαρούμενος για τόν έπαι το παιδί του κι εύλογα έκανε μέρα τ' άλλο, επειδή του έσταλε στό δρόμο του ένα τέτοιο άτιμχο μοργαριτάρι. 'Υστερ' α' ό' λίγον καιρό, ανέθεσε στόν 'Αλιμπέ τόν πιο σπουδαίο απ' όλα τα ύποθημα της βασιλικής Αθής της Περσίας: τόν έδωσε να φυλάει τόν βασιλικό θησαυρό. Τού είχε, βλέπετε, μεγάλη έμπιστοσύνη...

Ο 'Αλιμπέ πέρασε πολλά χρόνια στό παλάτι. Μιά μέρα, τού μπήκε η επιθυμία α' πάει να ξαναδ' ό χωριό του και τούς δικούς του. Είχε καιρό να τούς δ' και τούς απέθεσε τόν πιο ευχάριστο σκοπό. Και όταν ξαναπήγε στό ταπεινό και ήσυχο χωριό του, όταν ξανάδε τα γνώριμα μέρη όπου είχε παίζει μικρός με τούς φίλους του, όταν ξαναβρήκε στην ίδια εκείνη που άκουστος άπάνω της παίζοντας τη φλογέρα του και παιζίζοντας τα κάτασπρα προβάτια του που έβρισκαν παρ'έκει, στό χλοορό λιβάδι—δάκρυσαν τα μάτια του απ' τη συγκίνηση. Έκανε πλείστα δώρα στούς γονείς και στούς συγγενείς του, και πριν φύγει τούς ευχήθηκε μ' όλη του τ' ν καρδιά να μην αναγκαστούν ποτέ να φύγουν από τόν χωριό τους, γιατί μονάχα εκεί βρισκόταν η πραγματική ευτυχία.

Μεγάλη συμφορά τόν περίμενε στην Αθή!... Τον γίρισε.

Λίγες μέρες ύστερα, πέθανε ο Σάχ-Αββάς, ο καλός βασιλιάς. Στό θρόνο ανέβηκε ο Σάχ-Σοφί. Η πρώτη δουλειά τόν αδικόταν ήτανε να διαβάσουν σ' αυτόν τόν 'Αλιμπέ. Όλοι τόν μισούσανε για τήν τιμωρία και την ειλικρίνιά του.

— Έχει κατακλέψει τόν μακαρίτη τόν βασιλιά, είπανε τόν Σάχ-Σοφί. Τόν έβαλε να φυλάει τόν βασιλικό θησαυρό, κι αυτός έχει πάρει τα καλύτερα διαμάντια και χρυσασικά.

Ο Σάχ-Σοφί—νέος ακόμα, άπαρανός και χωρίς πίστωση τα δ'α του—είπε ότι ήθελε αδικό. Για να καθαρίσει λοιπόν τόν 'Αλιμπέ απ' τόν άνόητο αυτό άζήλωμα—που τού τού είχε ζήτησει με χίλια παρακάλια ένας αδικόκοιλος—είπε να τον παρουσιάσει τόν βασιλιά με τόν θησαυρό. Ο Σάχ-Αββάς είχε βγάλει άλλοτε μόνος του, με τα ίδια του τα χέρια, απ' αυτό τόν γιαταγάνι, δύο από τα μεγάλα διαμάντια που τόν στέλιζαν. Ο 'Αλιμπέ μπόρεσε να παρουσιάσει μόνος και ν' άδειξει γιατί έλειπαν η δυο αυτές πέτρες. Ο Σάχ-Σοφί—που δεν ήτανε κακός—κατάλαβε άμέσως πως ο 'Αλιμπέ ήτανε τίμιος.

Όταν οι έχθροι του 'Αλιμπέ είδαν πως δεν μπόρεσαν να καταστρέψουν τόν μιστ'ό θησαυροφύλακα μ' αυτό τόν μέσο, φρόντισαν από τόν κακό τους και κατάφεραν να πείσουν τόν βασιλιά να ζήτησει από τόν 'Αλιμπέ, μέσα σε δεκαπέντε μέρες, λογαριασμό τι έκανε τόν βασιλιά και τόν βασιλιάς. Που τού είχαν άναθέσει να φυλάει τόν θησαυρό. Ο Σάχ-Αββάς είχε σχεδόν βεβαιωθεί και πάλι για τήν τιμωρία τόν 'Αλιμπέ. Έκει όμως που έτοιμαζότανε να φύγει, τόν μάτι του έπεσε σε μια σιδερένια πόρτα, με τρεις μεγάλες κλειδαριές, στό βάθος της μεγάλης σάλας.

Νά, εκεί κρύβει ο 'Αλιμπέ τούς θησαυρούς που έλεγανε... φάναξαν τότε, όλοι μαζί, οι αδελφοί.

Τότε ο βασιλιάς φώναξε θυμωμένος τόν 'Αλιμπέ:

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟ ΚΡΑΣΙ

Οι όχτω κοζάκοι όπλισμένοι με λόγχες και καβάρια πάνω στά ταρταρικά άλογά τους μπήκαν σ' ό χωριό Κρούι, φθάνοντας απ' τόν μεγάλο δρόμο. Χτύπησαν στην πόρτα τόν πρώτον σπιτιού που βρήκαν, μπροστά τους, μά κανείς δεν φάνηκε να τούς άνοιξη. Βρόντησαν έπειτα κι άλλες πόρτες. Οι χύποι τους όμως τόν κάκον άνηχούσαν πένθημα μες στα άδειανά σπιτία. Τόν μικρό χωριό ήταν έρημο. Έτσι οι κοζάκοι προχωρούσαν όλοένα, βλαστημώντας. Ξαφνικά, σταμάτησαν. Μπροστά τους ήταν ένα μικρό σπιτάκι μισοεσκαμμένο. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Ο καθένας μπόρεσε να μ'ή σ' αυτό άνευόλητος. Άμέσως οι κοζάκοι με τούς κόκκινους σκούφους πήδησαν από τ' άλογά τους και ξεσκραύνασαν τρεις φορές. Έπειτα μπήκαν στό σπίτι. Ήταν βράδυ και μόλις μπόρουσαν να ξεχωρίσουν, τα πράγματα μέσα στό σκοτάδι.

Τόν πρώτον δωμάτιο ήταν μια τραπεζαρία άδεια. Τόν δεύτερο μά κοζίνα άδεια κι αυτή. Τόν τρίτο ένα σαλόνι, που είχε μέσα ένα ξύλινο κρεβάτι και μια καρέκλα. Προχώρησαν άκορη. Στό τελευταίο δωμάτιο είδαν μια γυναίκα. Η γυναίκα αυτή ήταν καθισμένη στή μέση τόν δωματίου πάνω σ' ένα σακμί. Ένα μαρό βύζα σήν άγκαλιά της. Μόλις οι κοζάκοι μπήκαν μέσα, σήκωσε τόν κεφάλι της και τούς κούταξε με τα όβυσμένα βλέμματά της.

— Οι κοζάκοι! είπε.

Οι Ρώσοι τήν κούταξαν, άκοιμ'όπως τα κεφάλια τους πάνω στις λόγχες τους. Ένα; παγωμένος άέρας έμπαινε από τα σπασμένα τζάμια, όλα γύρω ήταν πολύ πένθημα. Σε μια στιγμή η γυναίκα έσκυψε και φίλησε τόν παιδί της.

— Ήναίκα, δόσε μας να πιούμε! φώναξε τότε ένας από τούς κοζάκους.

Κι ένας δεύτερος άμέσως έπανάλαβε:

— Νά πιούμε! να πιούμε!

Η γυναίκα όμως δεν κουνήθηκε άπό τή θέση της. Κούταξε μόνος τούς κοζάκους σάν όνειροπαμμένη. Έπειτα σήκωσε τόν μαρό της, τόν κούταξε λίγο στό πρόσωπο και κατόπιν τόν ξανάβαλε να βράζει.

— Νά πιούμε, είπε ένας άλλος κοζάκος πλησιάζοντάς την.

Κι άμέσως άρχισαν να φωνάζουν:

— Θέλω να δω τι έχεις κρύψει μέσα σ' ό κείνο τόν δωμάτιο!...

Ο 'Αλιμπέ έπεσε άμέσως στά πόδια τόν Σάχ-Σοφί και τόν θερμοπαράκαλεσε, με δάκρυα στα μάτια, να μην τού πάρη τόν πολυτιμώτερο πράγμα που είχε στόν κόσμο.

— Δεν είνε σοστό και δίκαιο, τού είπε, να χάσω τόν μόνο μου θησαυρό. Πάρε μου ό τι θέλεις, σέ παρακαλώ μονάχα να μού άφήσεις εκείνα που έχω κλειδώσει μες στό δωμάτιο.

Ο βασιλιάς άρχισε τότε να πιστεύει ότι ο 'Αλιμπέ είχε κρύψει εκεί μέσα τίποτα διαμάντια και χρυσασικά, κλεμένα άπό τόν βασιλικό θησαυρό που τού έδωσαν να φυλάει. Και ξαναδιέταξε τόν 'Αλιμπέ, με άυστηρότερο τόνο, ν' άνοιξη τήν πόρτα: Τί να κάνη τότε ο φοβικός ο 'Αλιμπέ; Άνοιξε λοιπόν τή διπλοκλειδωμένη πόρτα και ο βασιλιάς και οι συναγμένοι εκεί άκόλουθοι τόν είδανε τότε με κατάπληξη ότι ο μόνος θησαυρός που βρισκόταν εκεί, ήταν η φλογέρα και τα τοσπάνια κουρελιασμένα ρούχα τόν 'Αλιμπέ!...

— Αυτά είνε, πολυχρονωμένα μου βασιλιά, τα άπομεινάρια της παλιάς ευτυχίας μου, είπε τότε ο 'Αλιμπέ στό Σάχ-Σοφί. Αυτός είνε ο μοναδικός θησαυρός μου. Μ' αυτόν γεννήθηκα και μ' αυτόν θέλω να πεθάνω! Δεν μου χρειάζονται ούτε διαμάντια, ούτε χρυσασικά. Νά, αυτή είνε η μεγαλύτερη ευτυχία για κείνον που δεν δηλητηριάζει ακόμα άπό τήν άσδοκτη πολυτέλεια της βασιλικής αθής. Κούταξε τα, βασιλιά μου, τα ρούχα μου και τή φλογέρα μου. Είνε παλιά, πολυμεταχειρισμένα. Έσένα δεν σου χρειάζονται. Μή μου τα πάρουν...

Ο βασιλιάς κατάλαβε τότε πως ο 'Αλιμπέ ήταν άθώος, τού ζήτησε συγγνώμη για τόν λάθος τόν έκανε προθυπονογόνου τόν κι έδωσε όλους τούς άπομεινάριας άπό τόν παλάτι τόν...

Και πρωθυπουργός ακόμα, ο 'Αλιμπέ πήγαινε συχνά στό ίδιο αίθριο δωμάτιο και ξανάβριζε με συγκίνηση τή φλογέρα και τα τοσπάνια ρούχα του, που τού θυμίζαν τα παιδικά του χρόνια...

Πέρασε πολύ γέρος, σεβαστός και τιμημένος σ' όλο τόν βασιλείο, χωρίς ν' άφήση καμιά κληρονομία στούς χωριανούς του, για να μη γίνη ατία και φύγουν άπό τόν ταπεινό τους χωριό, μόλις πλουτίσουν, και χάσουν τή μόνη άληθινή ευτυχία: τήν ήσυχη ζωή, μακριά από τήν φευτιά και τήν υποκρισία που βασιλεύουν στις μεγάλες πολιτείες.

όλοι μαζί. Από τούς βραχνασμένους λοιμούς τούς έβγαναν ένα σωρό βροσιές.

— Νά πιούμε! Σου είπαμε πως θέλουμε να πιούμε.

Μά η γυναίκα δεν τούς άπαντούσε.

Τότε ένας απ' αυτούς έβαλε τή γροθιά του κάτω άπό τή μύτη της γυναίκας. Η γυναίκα και πάλι δεν κουνήθηκε... Σήκωσε μόνος τα μάτια της ψηλά, σάν να ζητούσε κάτι. Και τέλος, κουνώντας τόν κεφάλι της, τούς είπε:

— Φύγετε, δεν έχω να σ'α δώσω τίποτα...

— Θέλουμε να πιούμε! ξαναφώναξαν οι κοζάκοι άγριέμενοι.

Τότε η γυναίκα σηκώθηκε, πήρε στην άγκαλιά της τόν μαρό και βγήκε έξω. Οι κοζάκοι τήν είδαν να φευγει. Είδαν τή σκιά της αίω από τή τζαμιά πόρτα. Έπειτα έσκασαν στά γέλια, σέ κάτι γέλια άπότομα, πρόστυχα, χυδαία... Περιμένοντας, έφρξαν μια ματιά έξω από τόν άνοιχτό παράθυρο. Η πεδιάδα άπλωνότανε μέσα στό σκοτάδι έρημη.

— Νά κρασί! άκούστηκε ξαφνικά μια φωνή γεμάτη σαρκασμό. Η γυναίκα με τόν παιδί είχε γυρίσει. Άκούμπησε μια κανάτα στό πάτωμα, ξαναγύρισε στό σκαμνάκι της και κάθισε. Άμέσως οι κοζάκοι ούχησαν στό κρασί. Ο πρώτος έσκυψε, σήκωσε τήν κανάτα κι έφερε τόν στόμα της στό στόμα του. Πριν όμως άκούη βρέξη τα διασκορμένα χείλη του, κούταξε τή γυναίκα, τήν πλησίασε και τής είπε, δίνοντάς της τή στάμνα:

— Νά πιές!...

Η γυναίκα κατάλαβε, σηκώθηκε, πήρε ένα ποτήρι και τόν γέμισε κρασί. Έπειτα ήμει, έχοντας τα μάτια κορφομένα πάνω στούς όχτω στρατιώτες.

Έκείνοι ξετωκραύνασαν. Έτσι ήμει ο πρώτος κοζάκος, ήμει κι ο δεύτερος, μά ο τρίτος, όταν ήρθε η σειρά του, δίστασε και πλησιάζοντας τή γυναίκα, τής είπε:

— Νά πιή κι αυτό!

Κι έδειξε τόν παιδί της.

Η γυναίκα τράβηξε τόν μαρό άπό τήν άγκαλιά της κι έπειτα σταγόνα, σταγόνα τού έδωσε να πιή κρασί απ' τόν ποτήρι που τής παρουσίασε ο στρατιώτης.

Οι κοζάκοι παρακολουθούσαν τις κινήσεις της. Σάν ήμει τόν μικρό, ή μ'ή κοζάκος ρούφησε τόν κρασί. Ο τέτατος, ο πέμπτος, ο έκτος, δεν έχασαν καιρό. Ο έβδομος όμως προτον πιή, πλησίασε τή νέα γυναίκα και τής σήκωσε τόν κεφάλι. Τα ροζοισμένα δάχτυλά του ψηλάφισαν τόν κάτασπρο, σάν τόν χιόνι, λαμύ της, και προχώρησαν προς τόν στήθος, σάν να ζητούσαν κάτι. Έκει βρήκε τόν χρυσό της μενταγιόν, που κορμότανε άπό μια χρυσή αλυσίδα. Ο κοζάκος άνοιξε και είδε μέσα τήν εικόνα ενός άξιωματικού.

— Ζήτη!... σφύλιαξαν κι οι όχτω άνδρες έμπαικτικά άναγνώριζοντας στην εικόνα στρατιώτη τού άυτοκράτορος, έναν έχθρο τους.

— Ο άντρας μου... τούς είπε εκείνη. Άρχοντ'ό πρώτου σώματος της Αυτοκρατορίας φρουράς.

Τή στιγμή αυτή, ένας από τούς όχτω κοζάκους πήρε βλαστημώντας τόν μενταγιόν απ' τόν άντροπό του για να τόν κούταξει.

— Πέθανε, εξακολουθούσε η γυναίκα, στις πρώτες μάχες των συνόρων.

Κι έπειτα ψιθύρισε παραέξανα:

—...Τόν κούτωσαν οι κοζάκοι!...

Ο έβδομος άδίσταξε κι αυτός τόν ποτήρι τόν μονορούφι. Ήθελε τ'όλος κι ή σειρά τού ο δ'όου για να πιή. Αυτός πλησίασε στην κανάτα κι έροίξε μια ματιά. Έπειτα γλυκοχαμήλασε τή γυναίκα που κρατούσε πάντα τόν παιδί στην άγκαλιά της. Τόν άνοιχτό κορσά της άφηνε να φαίνεται τόν όρατο στήθος της... Ο στρατιώτης έκανε ένα βήμα...άλλά σάν να διαπίστωσε, σάν να φοβήθηκε, άπαροχώρησε πάλι και ούχησε στό κρασί. Ήμει κι έπειτα κοιμήθηκε.

Η νύχτα εκείνη ήταν χωρίς άσπρα. Η γυναίκα εξακολουθούσε να ναυνοίρη τόν μαρό της, ως που ένας βαρύς ύπνος σφάγισε τα μάτια της.

Μά κι οι κοζάκοι άποκοιμήθηκαν πριν απ' αυτήν.

Ένα ροζάλισμα περίεργο, σάν ούγκος θανάτου άκούγότανε τώρα μέσα στό σπίτι, στής νύχτας τή σιωπή. Ένας ούγκος άπαισιος. Κ' ή ώρα περνούσε, περνούσε... Έφτασε τόν πρωί... Μά κανένας δεν ξύπνησε πια.

Η γυναίκα, τόν παιδί και οι όχτω κοζάκοι ήταν νεκροί!...

ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΕΣ

Τόν κούτωσαν οι κοζάκοι!...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΓΡΙΠΠΗ

Η γρίππη κάνει τον γύρο του κόσμου!...
(Γελοιογραφία της εποχής)

Γιατί λέγεται γρίπη. Τι λέει ο Φιλήντας. Πότε πρωτοεμφανίσθηκε η επιδημία. Μία παράξενη και μυστηριώδης αρρώστεια. Τό Παρίσι κρεβατιώνεται δολέκλιο!... Ο συντακτικός βήχας που προκαλεί... προώρους τοκετούς. Γιατί έλεγαν τη γρίπη «κουκούλα». Όπου η γρίπη γίνεται μέδα! Και μπαλέτο και κωμωδία!... Κωμικά θεραπευτικά μέσα. Η Ισπανική γρίπη. Ένα ανέκδοτο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τά τελευταία αυτά χρόνια, μόλις έρθει ο χειμώνας, μία άπειλη υψώνεται, σαν φάντασμα, πάνω από την τρομοκρατημένη ανθρωπότητα: η άπειλη της γρίπης!...

Και έφτερος όπως και πέφτει η άπαισία αυτή επιδημία, έκαμε την εμφάνισή της στα τέσσερα άκρα της γης. Τηλεγραφήματα επί τηλεγραφημάτων μάς πληροφορούν ότι στην Εθρώπη και στην Αμερική η γρίπη κάμνει θραύση. Πρό μνηνός έσημειώθησαν τα πρώτα της κρούσματα στην Αθήνα και στις επαρχίες...

Είνε νέα αρρώστεια ή γρίπη, για πρώτη φορά εμφανιζόμενη; Όχι βέβαια. Η ιστορία αναφέρει ότι και άλλοτε έτρομοκράτησε και έθέρωσε την ανθρωπότητα.

Πρώτα - πρώτα όμως άς εξετάσουμε την ετυμολογία της. Από πού προέρχεται η λέξη γρίπη; Οι διάφοροι γλωσσολόγοι άκόμη δεν μπορούν να συμφωνήσουν στο ζήτημα αυτό. Οι ξένοι λοχουρίζονται πως προέρχεται από τη γεωγραφική λέξη «γρίφ» που σημαίνει: άρπάξει. Άρπάξει, δηλαδή, τον άρρωστο και... τον νικάει! Ο δικός μας γλωσσολόγος κ. Φιλήντας, ύποστηρίζει ότι η λέξη γρίπη, έχει γίνει από το «γρίπ» που σημαίνει «ρίχνω δίχτυα στο ποτάμι», έξ ου και «γρίπος» το δίχτυ. Άς αφήσουμε όμως τους γλωσσολόγους να μαλιολογαριούνται κι άς ρθούμε στην ιστορία της επιδημίας.

Η πρώτη «έπίσημος» εμφάνισή της γρίπης στην Εθρώπη έγινε πρό πέντε περίπου αιώνων. Κατά το 1414 ένεσχυσε στη Γαλλία μία παράξενη επιδημία. Η άρρώστεια αυτή έλαβε το όνομα «κοκκίτης», είχε όλα τα συμπτώματα της γρίπης: συνάχι, βήχας, ρίγη, πυρετός. Την 2η Μαρτίου του έτους αυτού—αναφέρει ένας χρονογράφος—τά δικαστήρια δεν έλειτούργησαν, γιατί δικαστεί, δικηγόροι, μνηνται και κατηγορούμενοι ήσαν όλοι κρεβατιωμένοι από την τρομερή επιδημία! Έτσι σιγά - σιγά, το Παρίσι έρημώθηκε!... Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του—πλέον των 100.000—προσεβλήθησαν από την επιδημία!...

Οι ιστορικοί της εποχής εκείνης, αναφέροντες τα συμπτώματα της νεοφανούς επιδημίας, έξηγοσαν ότι τά κυριώτερα έξ αυτών ήσαν ή άβουλεια του άσθενούς, ή άνορεξία, ή κομμάρες και ο άδιάκοπος τρομερός βήχας, που προκαλούσε σε πολλούς άσθενείς διάρρηξη των άγγείων του φάρυγγος, σύμπτωμα που παρατηρήθηκε στους προσβληθέντες από την πρό όλίγων έτών εμφανισθείσαν Ισπανική γρίπη.

Ο βήχας αυτός, αναφέρουν οι χρονογράφοι του 1414, έγινε αίτια και πολλών... προώρων τοκετών! Πολλές γυναίκες, καταλαμβανόμενες από τρομερή κρίση βήχος, γεννούσαν πρόωρα, μέσα σε τρομερούς πόνους ή άπέβαλαν! Οι περισσότεροι, έπίσης, άσθενείς, έπάθαιναν μεγάλες αιμορραγίες από το στόμα και από τη μύτη. Άς όλα αυτά τα συμπτώματα, οι σημερινοί γιατροί τείνουν να πιστέψουν ότι ή άγνωστη επιδημία του 1414 δεν ήταν άλλο παρά ή γρίπη στις άρχες της.

Η ίδια αυτή επιδημία ξαναέκαμε την εμφάνισή της στη Γαλλία μετά δεκατρία χρόνια. Η μορφή της όμως, τη δεύτερη αυτή φορά, ήταν κάπως ήπιότερη. Και πάλιν όμως πολλοί άσθενείς έπί όκτώ, δέκα και δεκαπέντε ήμέρες δεν μπορούσαν ούτε να φάνε, ούτε να κοιμηθούν, στις έκκλησιές δε—καθώς περιγράφει χαρακτηριστικά κάποιος χρονογράφος της εποχής—λόγω του συνεχούς ήχηρου βήχους των πιστών δεν μπορούσε κανείς νακούση τον παπά!...

Η πρώτη όνομασία της γρίπης ήταν καθώς είπαμε «κοκκίτης» ή «κουκούλα». Προήλθε δε από την κουκούλα που φορούσαν διαρκώς οι άσθενείς για να προσφυλάσσονται από τά κρυολογήματα!...

Ο «κοκκίτης» ή μάλλον ή γρίπη, ξαναέκαμε την εμφάνισή της στη Γαλλία στο 1510. Η μορφή της...

Όπου προσβάλλονται και τ' άγάλατα
(Γελοιογ. της εποχής)

Ο Καρδινάλιος Ντ' Άμπουάξ

της, αυτή τη φορά, ήταν πολύ πιο σοβαρά από την πρώτη. Μετά των προσβληθέντων έξ αυτής και άποθανόντων, ήταν και ο καρδινάλιος ντ' Άμπουάξ, ο περίφημος σοφός προδουλογός της εποχής εκείνης. Από την επιδημία προσεβλήθησαν έπίσης ο βασιλεύς και ο δούξ ντε Γκός, οι όποιοι όμως έθεραπεύθησαν.

Στά 1657, ή γρίπη ξαναεπιτέθηκε στην Γαλλία. Αύτη τη φορά όμως έγινε δεκτή... μ' ένθουσιασμό από τον κόσμο! Την εποχή εκείνη, στην Γαλλία έκανε θραύση ή πανούκλα. Όταν λοιπόν έμφανίσθη και ή γρίπη, το Ιατροσυμβούλιο των Παρισίων εξέδωσε άνακοίνωση διά της όποιας έξηγούσε ότι όποιος προσεβλήτο από την γρίπη δεν είχε φόβο να προσβληθή και από την πανούκλα!...

Έτσι, πολλοί Παρινοί έφρόντισαν με κάθε τρόπο να προσβληθούν από γρίπη για να γλυτώσουν από τον κίνδυνο της πανούκλας! Λένε μάλιστα ότι και αυτή ή βασίλισσα, Άννα ή Αυστριακή, τόσο πολύ ποθούσε να προσβληθή από την άρρώστεια της μάδας, ώστε, για να το κατορθώσει, έκανε βόλτες επί πολλές νύχτες, ύποληξη, πάνω - κάτω, στο δωμάτιό της!... Δεν ήσυχάζει, παρά μόνον όταν έπεσε στο κρεβάτι, κρυολογημένη για καλά!

Στά 1675 μία παράξενη επιδημία ένεσχυσε στην Αγγλία. Οι γιατροί δεν μπορούσαν να τη χαρακτηρίσουν. Τά κυριώτερα συμπτώματά της ήσαν τρομερός νευρικός βήχας, ρίγη και σφοδρός πυρετός. Η πρωτοπαής αυτή επιδημία κατέληξε συχνά σε πνευμονία. Οι γιατροί έπεισθησαν στο τέλος πως πρόκειται περί γρίπης.

Η καταπολέμησις της επιδημίας γινόταν τότε καιρό εκείνη, κατά πολύ πρωτότυπον τρόπον: Στά 1580, οι γιατροί συμβούλευαν τους άσθενείς να μην πίνουν κρασί και τους έκαναν άγαυά!... Έτσι, όταν όμως είδαν ότι μ' όλα αυτά τά μέσα δεν κατορθώναν τίποτα, άρχισαν να δίνουν στους άρρώστους όλα τά τότε γνωστά φάρμακα! Κατά την επιδημία της γρίπης του 1667, οι φαρμακοποιοί και φαρμακαποθηκάριοι του Παρισιού, έξηγήθησαν μέσα σε 15 μέρες όλα τά σκευάσματα, τίς καραμέλλες του βήχα και τά άλλα σχετικά φάρμακα που είχαν στα καστήρια! Τους, τά όποια σε κανονική περίοδο, θα έφαγκούσαν για ένα χρόνο τουλάχιστον!...

Η πιο βαρείας μορφής επιδημία γρίπης που άναφέρει ή ιστορία ένεσχυσε στά 1733 και ήταν μεγίστης διαρκείας: Διήρκεσαν επί πέντε έτάσις όλοις μήνες, έθέρωσε δέ όλους τους όπισθόπα ήλικιωμένους ή άσθενείς Ιδιοσυγκρασίας! Τά γιατρικά που μετεχειρίζοντο οι τότε έπιστήμονες για την καταπολέμησιν απέτυχαν όλα, κυρίως δε οι «φαρμακείες» στις όποιες άπεβλιναν τους άσθενείς!...

Τόν Φεβρουάριο του 1733, στο Παρίσι, ήσαν κρεβατιωμένοι πλέον των 200 χιλιάδων άνθρωποι!... Μετάξω αυτών συγκατέλογοντο ο Βασιλεύς, ή βασίλισσα κι όλοι οι αλβικοί. Η έξαιρετική ύγρασία που επικρατούσε τόν χειμώνα εκείνο, βοηθούσε σημαντικά στην έξάπλωση της άρρώστειας. Τη νύχτα έσπεψε τέτοια όμίχλη, ώστε για να μπορούσε κανείς να κυκλοφορήσει στους δρόμους έπρεπε να κρατάει φανάρι!...

Τότε άκριβώς και ο δόκτωρ Ραζού, της Νίμης, έδωσε στην επιδημία για πρώτη φορά και την όνομασία «γρίπη».

Η επιδημία δεν έκαμε θραύση μόνο στο Παρίσι. Στις επαρχίες ένεσχυσε έξ ίσου θανατηφόρος. Στο Ρέιμς, ή πόλις της πόλεως έμεναν άφρούτες γιατί όλοι οι στρατιώται ήσαν άρρωστοι στο νοσοκομεία! Στο Λονδίνο, οι άσθενείς άνήρχοντο σε τριάντα χιλιάδες! Στην Όπερα δε του Παρισιού, άντι να προσφύρον στους θεατάς κατά τά διαλείμματα σιρόπια ή ποτά προσφέραν... τίλιο και χαμομήλι!

Η τέχνη έννοείται δεν έμεινε... άπρόσβλητη από την τρομερή αυτή άρρώστεια. Στην «Όπερα» άνεβάρθηκε ένα φαντασμαγορικό «μπαλέτο, με τόν τίλο «Οι γριπιώντες της μάδας, λίγον καιρό δέ κατόπιν, σ' ένα

Οι γιατροί κι οι φαρμακοποιοί προσπαθούν να κρατήσουν τη γρίπη για λόγους κέρδους.
(Γελοιογ. της εποχής)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η έπιτυχία του «ήθοποιού Κήν». Ο Νταρτουά ύπόκειται ένα χρηματικό δώρο στο συγγραφέα. Η τριακαστή παράστασις. Ο Δουμάς κινδυνεύει να χάσει το δώρο. Ένα κελπο του. Πώς την έπαθε ο Νταρτουά κλπ. κλπ.

Ένας άπ' τους μεγαλειότερους θεατρικούς θριάμβους του Δουμά είνε, ως γνωστόν, και «ο ήθοποιός Κήν».

Τό έργο αυτό όταν πρωτοπαίχθηκε είχε μεγάλη έπιτυχία. Γ' αυτό ο διευθυντής του θεάτρου στο όποιον έπαίετο, ο κ. Νταρτουά, είχε συμφωνήσει με τόν Δουμά ότι, εάν ή εισπράξις των τριάντα πρώτων παραστάσεων έφταναν τό ποσόν των έξηντα χιλιάδων φράγκων θά του έδιδε ένα δώρο έξ δύο χιλιάδων φράγκων.

— Άν όμως ή εισπράξις είνε λιγότερες και κατά μίαν πεντάραν έστω, συνεπείωσεν ο Νταρτουά στόν Δουμά, δεν θά πάρης τίποτα! Παρακάλεσε λοιπόν τό Θεό να φτιάσουμε στις έξηντα χιλιάδες, κ' έχεις τό λόγο μου ότι στο τέλος της παραστάσεως της 29ης Σεπτεμβρίου, θά σου μετρηθούν ή δύο χιλιάδες φράγκων!...

Φαναέσθε, λοιπόν, με τί άγωνία παρακολούθησε ο Δουμάς τίς παραστάσεις και τίς εισπράξεις του θεάτρου.

Τό βράδυ τέλος της εικοστής ενάτης παραστάσεως, ή εισπράξις είχαν φτάσει στο ποσόν των 57.999 φράγκων, κ' ο Δουμάς έπρόσθεσε πλέον σίγουρο τό δώρο τών δύο χιλιάδων φράγκων.

Την επομένη, κατά τίς δεκα τό βράδυ, μόλις είχαν άρχισή ή «τραγωδία» παράστασις, ο Δουμάς πήγε κατ' εθείαν στο γραφείο του διευθυντού του θεάτρου.

Γιά κακή του τύχης όμως, ή εισπράξις εκείνης της βραδυάς δεν άνήρχοντο παρά σε 1994 φράγκα. Κ' έπειδή 1994 φράγκα προσετέθησαν στά 57.999 τών προηγουμένων παραστάσεων δίνουν άθροισμα 59.993, ο Δουμάς δεν ήθελεν τό διαχλιόφραγο δώρο του.

— Θυμάστε την συμφωνία μας! τού είπε ο Νταρτουά μόλις τόν είδε. — Εγ' όσον ή εισπράξις είνε κατά 7 φράγκα λιγότερες από τό ποσόν των 60.000 φράγκων, δεν έχω να σάς δώσω πεντάρα!

— Μπα, δεν βαριέσαι! άπάντησεν ο Δουμάς. Δεν είνε σπουδαίο ζήτημα. Δεν χάθηκε δά ο κόσμος! Τό μόνο που με στενοχωρεί, έπρόσθεσε έντονας τό μέτωπό του, είνε ότι είχα ύπολογίσει επί των δύο αυτών χιλιάδων φράγκων, και πρό όλίγου έδάνεισα σ' ένα φίλο μου ότι είχα και δεν είχα!...

— Ω, σε παρακαλώ... τόν διέκοψε ο Νταρτουά, άνοίγοντας τό χρηματοκιβώτιό του. Μήπως έχεις ανάγκη χρημάτων; Πόσα θέλεις; — Ω... Μόνον είκοσι φράγκα!...

Ο Νταρτουά έδάνεισε άμέσως τόν συγγραφέα. Μετά πέντε λεπτά, ο ταμίας του θεάτρου άνήγγειλε στόν Νταρτουά ότι, έναί έπαίετο ή τρίτη πράξις του έργου, είχαν έξαφνα έννοικιασθή τρεις θέσεις «διακεκριμένες»! Η εισπράξις ύπερβαίναν έτσι τίς 60.000 φράγκα κατά 5 φράγκα!

Ο Νταρτουά έννόησε άμέσως τί είχε συμβεί, μά ήταν άργά πλέον. Ο Δουμάς, πέγοντας τό εισοσόφραγο που τόν είχε δανείσει, έσπευσε να στείλν στο θέατρο τρεις φίλους του. Κι' έτσι κέρδισε τό δώρο των δύο χιλιάδων φράγκων.

Από τά κεντριώτερα θέατρα του Νό, έδόθη μία μονόπρακτη κωμωδία με τόν τίτλο «Η γρίπη».

Τό κυριώτερο πρόσωπο της κωμωδίας αυτής ήταν ένας τσαρλατάνος γιατρός, ο όποιος, εκμεταλλευόμενος τους άσθενείς του τούς έδινε ένα φάρμακο, τό όποιον δεν ήτο άλλο παρά καθαρό νεράκι! Έτσι και ο γιατρός έχρηματιζέτο και οι άρρωστοι έγίνοντο καλά λόγω άκριβώς του ότι δεν υπεράλλοντο σε κομμία θεραπεία!

Τό άξιωματίων είνε ότι και ο συγγραφέας της κωμωδίας αυτής ήταν γιατρός, όμολογούσε δέ ότι δεν ύπήρχε κανένα άσφαλές φάρμακο εναντίον της γρίπης.

Από την εποχή αυτή ή γρίπη έκανε συχνά την εμφάνισή της στην Εθρώπη. Στά 1776, κάποιος γιατρός έπρόσφερεν άμοιβή 400 λιβρών σ' όποιον δεν είχε προσβληθή από την επιδημία και κανείς δεν παρουσιάσθηκε για ν' άπαιτήσει τό ποσόν αυτό. Τό 1782 ή γρίπη έκαμε την εμφάνισή της στη Ρωσία, λόγω δέ της έλλείψεως μέσων και περιθώλειας, έξαπλώθηκε με καταληκτική ταχύτητα. Στο Λονδίνο προσέβαλλε ως και τά άλογα και τά σκυλλιά!... Η πιο βαρείας μορφής γρίπη άπ' όλες αυτές, ήταν ή Ισπανική γρίπη που μäs έπείσεψθη πρό όλίγων ετών.

Και τώρα, άς τελειώσουμε μ' ένα ανέκδοτο: Στά 1776, οι γιατροί του Παρισιού, άνεκονόμων ότι τό καλύτερο μέσον εναντίον της επιδημίας ήταν να μη βγαίνει κανείς έξω μ' άδειο στομάχι. Κάποιος παπάς τότε, στην λειτουργία της Κυριακής, συνεβούλευσε τους ένορίτας του να μη βγαίνουν ποτέ τό πρωί έξω χωρίς να πάρουν προηγουμένως κάτι. Την επομένη τό πρωί παρητήρησε ότι έλειπαν από τό νουλάτι όπου έφύλαγε τίς οικονομίες του, είκοσιπέντε λουδοβίχεια.

Υπομνήσθη άμέσως τόν ύπνρέξν του... Τόν έκάλεσε τότε και τόν ρώτησε εάν αυτός ήταν πράγματι ο δόσας της κλοπής. Φαναέσθε δέ την κατάπληξη του όταν ο ύπνρέξν του τού όμολόγησεν άναιδέστατα, ότι πραγματικώς αυτός είχε πάρει τά χρήματα.

— Και γιατί τό έκαμες αυτό; τόν ρώτησε ο έφημέριος — Μά σεις δεν είπατε πως πίνν βγή κανείς έξω πρό πει νό πόνν κάτι!... Και έγώ, λοιπόν, σήμερα τό πρωί πίνν βγώ έξω έπ' όψη... τό είκοσιπέντε λουδοβίχεια!...

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Νέρων και τά έγκλήματά του. Ο Αίσωπος και τά βιβλία του. Ένας πλεονέκτης δικασάρχης. Πάρτε το πορτοφόλι!... Ο Μονσελέ ως ποιητής και γαστρονόμος. Ένα τελεμνή γράμμα του. Ο πόδες του να γίνν άκαδημαϊκός, κ.τ.λ.

Όταν ο Άπολλώνιος ο Τριανός έξεφώνησε τόν επικήδειο του Νέρωνος, στόν όποιο έκαμε λόγο και για τά έγκλήματά του άίμοχαρους εκείνου αυτοκράτορος, μερικοί φίλοι του παρετήρησαν αυτόν ότι παρέλειψε να αναφέρει τό φόνο της μητέρας του Άγριππίνας.

— Η πράξις του αυτή δεν ήταν έγκληματική, είπε ο Άπολλώνιος. Ήταν πράξις δικαιοσύνης. Ο Νέρων έσκότωσε τη μητέρα του για να την τιμωρήσει που εγέννησε ένα τέρας... σάν κι' αυτόν!...

Κάποτε μπήκε στην κάμαρα του περιφήμου άρχαίου Έλληνος μυθογράφου Αίσωπου ένας φίλος του και τού είπε:

— Πώς έχεις, καίμενε, τό κουράγιο και μένεις κλεισμένος στην κάμαρά σου, μοναχός σου με τά βιβλία σου;

— Αισθάνομαι μόνον τόν έναυτο μου από τη στιγμή που κόπιασε έξω έδώ μέσα, άπάντησεν ο Αίσωπος.

Κάποτε ο περίφημος γάλλος ήθοποιός Φρειδερίκος Λεμαίτρ βρισκόταν στο γραφείο ενός διασάρχου, γνωστού για την παροιμιώδη πλεονεξία του.

Σε λίγο μπήκε μέσα ένας έρασιτέχνης θεατρικός συγγραφέας για να συνηνωθή με τό θεατρώνη για ένα έργο του που έπρόκειτο να παιχθή εκείνες τίς ήμέρες.

— Είμαι γοητευμένος, αγαπητέ μου, τού είπε ο διασάρχης, που παίζω κάτι δικό σου στο θέατρό μου! Με τό διαφορά, έννοείται, ότι τά δύο ντεκόρ της πρώτης πράξεως θά τά πληρώσετε σεις, όπως μένουμε συμφωνοί.

— Βεβούτατα, άπάντησε ο συγγραφέας.

— Ο' άγκατάροτε έπίσης για λογαριασμό σας την πρωταγωνίστρια κ. Δ.

— Μάλιστα, μάλιστα!

— Χρειάζονται άκόμη καινούργια κοστούμια για τους τοξότας της τετάρτης πράξεως και, δυστυχώς, τό βεστιαρίο του θεάτρου δεν έχει κατάλληλες στολές γι' αυτούς.

— Μή στενοχωρείσθε καθόλου γι' αυτό, σάς παραναλώ, θά τάγοράσω έγώ!

— Όσο για τό μπαλέτο της δευτέρας πράξεως, θανάλαβετε έσεις βέβαια να βοηθε τίς χορεύτριες και να κανονίσετε την άμοιβή τους...

— Έστω, ψιθύρισε ο συγγραφέας, άναστενάζοντας.

Ο Φρειδερίκος Λεμαίτρ καθ' όλο αυτό τό διάστημα δεν έβγαζε λέξη. Μόνον όταν τελείωσε ή συζήτησις και ο διασάρχης σηκώθηκε για να συνοδεύσει τό διατυχημένο έρασιτέχνη ως την σόφρα, ο διάσχος ήθοποιός τόν σταμάτησε πιάγοντας τον από τό μπαράσι.

— Τι τρέχει λοιπόν; τόν ρώτησε ο θεατρώνης.

— Έ, διάβρολε, τού λέει ο Λεμαίτρ, έξάσως ένα πράγμα άκούη να τού έπείρησε...

— Τι;

— Τό... πορτοφόλι του!

Ο ποιητής Κάρολος Μονσελέ, ο όποιος έξέδιδε τόν «Καταμύ των Δαιμόνων» με συνεργασία των γνωστότερων συγγραφέων της εποχής του, ήταν έξοκνότερος άνθρωπος.

Κάποτε γυρίζοντας από τη Νάντη, όπου ο πατέρας του ήταν διευθυντής ενός αναγνωστηρίου, έστειλε μόλις έφτασε στο Παρίσι, στο συγγραφέα Άρσέν Ουσσάι, πανίσχυρο τότε, τό ακόλουθο γράμμα:

«Κύριε, έρχομαι από την επαρχία μου πάντοπος για να καταπλήξω τό Παρίσι με τό πνεύμα μου. Εάν δεν μου δώσετε λοιπόν ένα συστατικό γράμμα για τόν Έρρίκο Ουσσάι, θά αναγκασθώ... να γυρίσω πίσω!...

Στόν Άρσέν Ουσσάι έκαμε έντίπωση ή τόλημν του νέου αυτού κι έγραψε σόν Έρρ. Ουσσάι!

«Αγαπητέ μου, σου συστήνω έναν άνθρωπο πολύ έξυπνο που ήθελε να έργασθι στο Παρίσι. Άνοξέ του λοιπόν διατίλει τις πόρτες της έφημερίδας σου».

Ο Έρρίκος Ουσσάι τόν προσέλαβε ως συνεργάτη και δεν έμεινε καθόλου μετανοημένος γι' αυτό!...

Πρώτος κάποτε τόν Μονσελέ ο Σαιν-Μαρέ, άν έπιθυμούσε να πάρη τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

— Είχε την έπιθυμία αυτή πρό δεκαετίας. Τώρα δεν την έχω, άπάντησε ο Μονσελέ.

— Και γιατί;

— Γιατί σήμερα... άείζω να τό πάω!...

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΩΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΑΣΙΛΗ

Ένας νέος Σπεσιώτης πλοίαρχος πειρμαζεύει έναν Τούρκο καπετάνιο. Ο Βασίλης Έρλωφ ή Λαζάρου και ο «Λυκούργος» του Στά Ψορά και στο πέλαγος. Μία έπική καταδίωξη. Δραματικά σκηνικά στην Καγγελορία των Σπεσιών. Ένα τέχνασμα των προκρίτων. Στο διάβηλο ο γρυσεύσης!... Ο Βασίλης Έρλωφ στην Έπανάστασι.

ΕΣΑ στ' άλλα πολεμικά κατορθώματα των ήρώων της Έλληνικής Έπανάστασης πρέπει να προστεθεί και το παρακάτω, που αναφέρεται στο Σπεσιώτη πλοίαρχο Βασίλειο Ν. Έρλωφ ή Λαζάρου, και μάς δείχνει την τόλμη, αλλά και την πολιτικότητα των θαλασσιών της ενδοχής εκείνης εποχής.

Κατά τον Αύγουστο του 1812, ο Βασίλειος Έρλωφ, νέος άκομη, μόλις 30 ετών, καπετάνιος ιδιοκτήτου πλοίου, του «Λυκούργου» άραξε στα Ψορά, όπου κατά τύχη, βρισκόταν τις ημέρες εκείνες άγκυροβολημένα μερικά τρεχαντήρια από τις Κυδωνίες της Μικράς Άσίας, φορτωμένα σιτάρι.

Ο Σπεσιώτης πλοίαρχος, ύστερ' από μερικά παζάρια που έκανε με τους Κυδωνιάτες συναδέλφους του, άγόρασε τα φορτία τους, το δλον 7000 κιλά, με τη συμφωνία να του προμηθεύσουν σε λίγες μέρες και άλλες 8000 κιλά σιτάρι, για να συμπληρωθή το φορτίο του «Λυκούργου» του, που έχωρισε 15 χιλιάδες κιλά. Οι κυβερνήτες των τρεχαντηριών παραδέχτηκαν τη συμφωνία, γιατί το κέρδος τους ήταν μεγάλο, αλλά φοβόνταν να ξεφορτώσουν το σιτάρι στα γαρερά. Η Τουρκία είχε κηρύξει τότε το λεγόμενο διασά, είχε απαγορεύσει δηλαδή την έξαγωγή δημητριακών καρπών από το κράτος της. Γι' αυτό λοιπόν, έσυμφώνησαν και τα δύο μέρη να βγουν στο πέλαγος, άνοιχτά, κι' εκεί ο Έρλωφ να παραλάβη το φορτίο από τα τρεχαντήρια.

Έτσι κι' έγινε, στ' ανατολικά των Ψαρών, σε διάστημα λίγων ωρών... Άφου ξεφορτώσαν τα 7000 κιλά, τα Κυδωνιάτικα τρεχαντήρια διευθύνθησαν στον Έλαιατο Κόλπο για να παραλάβουν και το επίλοιπο φορτίο. Στο μεταξύ το καράβι του Βασ. Έρλωφ έκοβε βόλτες ανάμεσα Χίου και Ψαρών, γύρω από το άκρωτήριο της Μελαίνης Άκρας. Τό πλήρωμά του άποτέλει από 65 άνδρες και καταγίνονταν να ρίχνει τη σαβούρα στη θάλασσα, γιά να είνε ο «Λυκούργος» έτοιμος γι' άναχώρηση μετά την παραλαβή του νέου φορτίου...

Την άλλη μέρα, κατά τας 4 μ. μ. ο σκοπός του μεσαίου καταρτιού φώνησε άξαφνα:

— Τα τρεχαντήρια έρχονται!...

Αμέσως ο «Λυκούργος» διευθύνθηκε προς αυτά, και κατά το ήμισυάλεμα τα έπληρώσανε... Όλα ήταν έτοιμα γιά την παραλαβή του φορτίου. Τα Κυδωνιάτικα έδιπλώσαν στο Σπεσιώτικο, οι ναύτες έδουλεψαν όλη τη νύχτα, και το άμπάρι του «Λυκούργου» έγέμισε από σιτάρι...

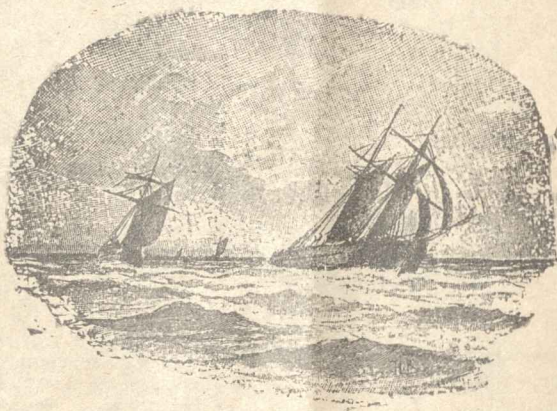
Άξαφνα, κατά τα χοράματα, όταν η παραλαβή του σιταριού είχε τελειώσει, είδαν μιά τουρκική φρεγάτα από τη Χίο να διευθύνεται προς το μέρος τους. Ο Τούρκος πλοίαρχος έκανε την περιπολία του και τους είχε άνακαλύψει!...

Ο Έρλωφ, μόλις είδε τη φρεγάτα να διευθύνεται και' επάνω του, άνοιξε όλα τα πανιά και με το γλήγορο πλοίο του, άρμενίζοντας όλη την ημέρα, κατώρθεσε ν' άφήση πάλι πίσω τη βραδυκίνητη Τουρκική φρεγάτα... Την ίδια νύχτα έφτασε στις Σπέσιες και μπήκε στο λιμάνι, χωρίς να ύπνιάζεται ότι η φρεγάτα έξακολουθούσε την καταδίωξη της...

Μά άξαφνα, ύστερ' από 24 ώρες, η φρεγάτα φανεράθηκε στις Σπέσιες και άγκυροβόλησε μπροστά στο σιτάρι το λιμάνι... Ο Τούρκος πλοίαρχος είχε μάθει από τιν οϊράλαιο του Υδραίου πλοίαρχου Κ. Μεθενίτη ότι το καταδιωκόμενο πλοίο ήταν Σπεσιώτικο κι' ότι είχε γυρίσει στο νησί.

Μόλις έφτασε στις Σπέσιες ο Όθωμανός πλοίαρχος βγήκε έξω, άνέβηκε στην Καγγελορία, όπου συνεδρίαζαν οι Πρόκριτοι της νήσου, και μ' έμνημον και φοβέρες ζήτησε να του παραδώσουν άμέσως τόν παραβάτη πλοίαρχο. Μεταξύ των προκρίτων ήταν και ο γέρο Νικόλας Έρλωφ, πατέρας του καταδιωκόμενου Βασιλείου Έρλωφ... Έπίσημη ανή έπακολούθησε μετά τα λόγια και τις φοβέρες του Τούρκου. Τέλος, ο πρόεδρος του Συμβουλίου του άπάντησε ότι επειδή είχε πειά βραδυάζει, να πάη την άλλη μέρα γιά να λάβουν στο μεταξύ καιρό ν' άποφασίσουν...

Τα γεγονότα αυτά είχαν γνωσθεί και όλο το νησί των Σπεσιών ήταν άνάστατο και άγριοι...

Τη νύχτα οι πρόκριτοι συνήλθαν πάλι σε σύσκεψη στην οποία, κατόπιν προσλήσεώς τους, παρενρίκετο και ο Βασίλης Έρλωφ.

Αμέσως ο Πρόεδρος του είπε:

— Ο Τούρκος καπετάνιος ζητεί ή να σε παραδώσουμε ή να σε συλλάβη διά της βίας!

— Ο Έρλωφ έθύμωσε, πληγώθηκε η φιλοτιμία του, και φώναξε:

— Έγώ σε Τούρκους δεν παραδίνωμαι, άλλ' ούτε και σε έχετε τη δύναμη να με παραδώσετε!

Τότε ο γέρο-πατέρας του, του είπε άρβανίτικα:

— Μπύρο μ' Βασίλη, μός χάμπι λούφτ με τιοβλέ! (Δηλαδή: Παιδί μου Βασίλη, μην άνοίξεις πόλεμο με την Τουρκία!)

— Όχι, πατέρα, άπάντησε ο Βασίλης, άλλα πάλι να μός δημεύσουν το καράβι και το φορτίο, να χαθούμε από τόν κόσμο, να μείνουμε έλεινοι στους δρόμους, και σ' ο γέρο-πατέρας μου να ψωμοζήτης, αυτό δέ γίνεται!... Άλλά να τι θά γίνη: Σεις να με κηρύξετε άποστάτη και να πήτε στον καπετάνιο της φρεγάτας νύχτη να με συλλάβη, άφου έχει τρακόσους ναύτες και κανόνια και δόναρη. Έγώ τότε θά σκεφθώ τι θά κάνω το καράβι και το φορτίο...

Υστερ' από τα λόγια αυτά, ο καπετάν Βασίλης βγήκε έξω και ναυτολόγησε εκτός των 65 ναυτών που είχε, και άλλους 60, τους διέταξε δέ όλους αυτούς, 125, να μπειν στο «Λυκούργο» και να έτοιμασουν τα πάντα γιά ταξίδι, χωρίς να τους πάρουν χαμπάρι οι Τούρκοι...

Ο άνεμος φυσούσε γέεγος (βορειοανατολικός) δηλ. πολύ βοηθητικός κι' ο ήλιος έγεργε στη δύση του, όταν ο Βασίλειος Έρλωφ μπήκε στο καράβι του και διέταξε ν' άνοίξουν όλα τα πανιά με μιά σύγχρονη κίνηση. Ο «Λυκούργος» με τη γρηγοράδα που είχε, κινήθηκε σβέλτα κατά μέτωπο της Τουρκικής φρεγάτας. Οι Τούρκοι, θορυβημένοι, άρχισαν να πυροβολούν, άλλ' ο χειρισμός του πλοίου του «Λυκούργου» γίνηκε με τόση έπιδεξιότητα, ώστε τα κανόνια των Τούρκων μικρές μόνο, άσημαντες ζημιές του έκαναν. Τροβήσε άτρόμητο το δρόμο του.

Άμα το Σπεσιώτικο πλοίο έφτασε την πλώρη της φρεγάτας, ο Έρλωφ διέταξε να στρέψουν δεξιά τις άντινες και διευθύνθηκε προς τα μεσημβρινά των Σπεσιών. Οι Όθωμανοί έμειναν έντωματά στο λιμάνι, άφρίζοντες από τη λύσσα τους.

Τη νύχτα, ο Έρλωφ έβγαλε τους βοηθητικούς 60 ναύτες στην αντίθετη παραλία του νησιού και αυτούς διευθύνθηκε προς τίν Κόβο Μολιά.

Ο Όθωμανός πλοίαρχος διέταξε την έτοιμασία της φρεγάτας γιά να καταδιώξη το «Λυκούργο», άλλα οι χειρισμοί των ναυτών του ήταν τόσο άσολοι, ώστε παρά λίγο ή φρεγάτα να σπάσει στους βράχους. Και ο Τούρκος πλοίαρχος έαναγύρισε στο νησί.

Άγανακτισμένος ο Όθωμανός πλοίαρχος, βρίζοντας και βλαστήμοντας, προσκαλεί τους προκρίτες στην Καγγελορία και τους φερίζει να τους κρεμάσει όλους στα έζοτια της φρεγάτας του, γιατί δεν του παραδώσαν τόν άποστάτη.

Άλλ' οι πρόκριτοι, παίρνοντας θάρρος από την πολλοκαρία του καπετάν Βασίλη, του άπήντησαν ότι αϊτός ειναι και το χρέος και τη δύναμη να τόν συλλάβη, άλλα δεν τόν έπιασε νοί τόν σφη να φύγη, τάχα γρυςά, ένω αυτοί έχουν λόγους να έξουν ότι ο καπετάν Βασίλης τόν... έδωροδέκνεται!

Στην κατηγορία αυτή (που δεν ήταν βίβαιο, παρά μιά Σπειώτικη πονηρία) ο Όθωμανός πλοίαρχος τάχισε. Έκανε ή διαφωτισθή, άλλα τότε το πρόεδος της Καγγελορίας του είπε:

— Έμεις θ' άναφερθήμε στον Καπετάν Ποσά και θά σε καταγγείλουμε επί δωροδεκίας, γιατί βλέπουμε ότι θέλεις να μάς εκβιάσεις, γιά να σε δώσουμε χερπάτα.

Τότε πειό ο Όθωμανός, φριχμένος περισσότερο, παρακάλεσε τους προκρίτους να μη ποροβόν σε τέτοιο διάβημα — και άς πάη στο διάβολο ο γρυσεύσης!

Ο γρυσεύσης, άντι να πάη εκεί που τον έστειλε ο Τούρκος, έκανε διάφορες βόλτες στο Άιγαιο και όταν έμαθε ότι η Τουρκική φρεγάτα είχε φύγει από τις Σπέσιες, έπλευσε στο νησί του και ξεφορτώσε το σιτάρι.

Ο Όθωμανός έντωματά έπλευσε προς την Κωνσταντινούπολη, φέρνοντας μαζί του σκλάβο τόν Υδραίο Μεθενίτη, σιδεροδεμένο.

Ο Βασίλης Ν. Έρλωφ ή Λαζάρου διακρίθηκε στην Έλλά. Έπανάσταση γιά την τόλμη και την άποφασιστικότητα του.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Η θρυλική Λουκίλλη. Τα παιδικά χιόνια των δύο αδελφών. Οι ρομαντικοί τους περίπατοι. Ο έρωας και ο άτυχής γάμος της Λουκίλλης. Πώς την περιγράφει ο αδελφός της. Η πηγή των έμπνεύσεών του. Άγνωστα ποιήματα. Η άλληλεγγαφία των αδελφών. Ο θάνατος της Λουκίλλης κ.τ.λ.

ΑΘΑΝΑΤΟΣ συγγραφέας των *Μαρτύρων* και του *Τελευταίου των Άβυσσών* υπήρξε, όσο ζούσε, ένα από τα είδωλα των γυναικών. Τα έργα του και ή δόξα του τραβούσαν τις γυναίκες σάν μαγνήτης, ή δυνατή προσωπικότης του τις έφραζε σε ταράχη, ή άδάμαστη περηφάνειά του τις έγρήτευε και ή άπειρη μελαγχολία του τις έκανε να τόν λατρεύουν, ν' άφοσιώνονται σ' αυτόν με πάθος.

Άλλοτε θά σ' αναμνήσουμε τα λογορικά πορτραίτα των κυριωτέρων γυναικών που έπαιξαν κάποιο ρόλο στη ζωή του Σατωβριάνδου με την αδελφή του ποιητού, τη θρυλική Λουκίλλη, με την πρώτη γυναίκα ή οποία συνκίνησε βαθιά την εύταθη ρομαντική ψυχή του Σατωβριάνδου. Τό αίσθημά τους ήταν βέβαια άγιο, άδελφικό. Από τη Λουκίλλη όρισε καλλιέργη γιά πρώτη φορά ο Σατωβριάνδος τι όβυσσο τραφερότητας και καλοσύνης κρύβει μέσα της ή γυναικεία ψυχή, ή Λουκίλλη μπορούσε να ποίημε έις όφρος τόν συναισθηματικό κόσμο του. Γι' αυτόν άκρίβος το λόγο, πρέπει να λάβη την πρώτη θέση στο πάνθεον των γυναικών που γνέρισε ο μέγας αυτός ό-πειραστής και άπελτισμένος...

Η Λουκίλλη, ή οποία γεννήθηκε στα 1706, ήτανε δύο χρόνια μεγαλύτερη από τόν Ρενέ. Μεγάλωσαν πρώτα κοντά στην άγρογαλία του Σαιν Μαλό και ύστερα σιό βαρύ και άσπρη πόργο του Κορβιόργου. Η καλύτερη διασκέδαση τους ήτανε να κάνουν μαζί μακρινούς περιπάτους σιό πυκνά δάση, που έζωναν από παντού τόν πυργο.

Η μοναξιά τους έφραζε σε γλυκειά ταράχη και συγκίνηση.

Παραπούσανε μαζί, κρατώντας ο ένας τόν χέρι του άλλου, άναπνέοντας ή ήθεστική έσθια των δασών, άφιμοντας την ψυχή τους να κυριεύει από τη γοητεία της φύσεως... Προσπαθούσαν να βροκα νται σιό σιτί όσο τόν δυνατό λιγότερο, γιατί δεν μπορούσαν να ύποφέρουν τό άσπρη και καταιφιζόμενο πρόσωπο του πατέρα τους, τα γυμνά τακρία λόγια του, την αλόνια μελαγχολία και θαρυσμία του. Ναι, τα παιδιά αυτά δεν έβρισκαν καμιά χαρά, καμιά εύχαρίστηση σιό πατρικό τους σιτί, και γι' αυτό προτιμούσαν να βροκα νται στην άγκαλιά της φύσεως, μπρός σ' ένα όρατο τοπίο ή μέσα σ' ένα πυκνό, σιωπηλό δάσος. Ανήλθαν σιό νιόμους και τς έντυπώσεις των, κ' έτσι σιό-σιό άνεπτόχη μεταβή τους μιά πολύ μεγάλη άγάπη. Η ψυχή τόν δύο αυτών νέων ταπεινός έτσι σιό ψηλότερες κορυφές του παύους και τού αίσθηματος. Μά ή ήρεμη ό αυτή εύτυχία δεν βάταιξε πολλή καιρό. Δεν ήτανε δυνατό να βαστάξει πολλή καιρό μιά τόσο μεγάλη εύτυχία.

Η καρδιά της Λουκίλλης ήταν ήφαιστειο. Η ήσυχη αυτή νέα έφυρε μέσα της μιά φύση φλογερά και ίνιήσυχο, λαχταρούσε να μην ολοκαύτωμα σιό βωμό της άγάπης. Η άγάπη τού αδελφού της δεν μπορούσε βέβαια να την ικανοποιήσει. Ζητούσε άλλου είδους έρωτα. Ένόμισε ότι την εύτυχία αυτή θά την έβρισκε κοντά σιό Σεβεντόλε, ένα γλυκό και φρόνιμο νέο. Και τίν παντρεύτηκε. Μά βγήκε γελισμένη σιός έλλίδες της. Ο άντρας της δεν μπόρεσε να την καταλάβη και της άνταποδώτη το αλογερό έρωτά της. Κ' έτσι, ή άτυχη αδελφή του Σατωβριάνδου, άεγοιγευμένη από τόν έρωτά της, μαρινότανε σιό-σιό από τόν καιρό της, από τό σαράκι που την έρωγε, όσπου πέθανε μιά μέρα σε ηλικία 38 ετών, χωρίς να έχη άγάπη σιό κόσμο κανέναν άλλον — έξόν από τόν αδελφό της — τό μόνο που ήτανε σιό θέση να την αταλόβη.

Ο Σατωβριάνδος ήταν ο μόνος που θά μπορούσε να μάς αναμνήσει τη θυελλώδη αυτή και όρημητική φιση—την διαπλά αδελφή του: πλώτα από τούς δεσμούς του αίματος και δεύτερο από την συγγένεια των ψυχικών τους διαθέσεων. Εκείνος ήταν ένδρας: «Υπέφερε βέβαια πολύ σιό ζωή του, ή καρδιά του μάτωσε απ' τόν πόνο, μά βάταιξε σ' όλες τις δοκιμασίες, ένω ή αδελφή του ύπέφερε σιό μεγάλη άγονία που προέεινι σιό άσπρη ή μανία της άγάτης.

Νά λοιπόν τί λέει ο Σατωβριάνδος: γιά

την αδελφή του:

«Η Λουκίλλη ήτανε ψηλόσωμη. Η άσπρη όμορφιά της έκανε μεγάλη έντύπωση σ' όποιον την έβλεπε. Τό πρόσωπό της ήτανε γλυκό, στεφανωμένο από μακρά μαλλιά. Συνήθιζε να σηκώνη συχνά τα μάτια της ψηλά και να κιντάη τόν ουρανό με βλέμματα γεμάτα θλίψη και μυστική φλόγα. Τό βήμα της, ή φωνή της, τό χαμόγέλό της και ή φυσιογνωμία της είχαν κάτι τό όνειροπόλο και τό πονεμένο. Α! ή Λουκίλλη κ' ένω είμαστε πλάσματα άχρηστα σιόν κόσμο. Όταν μιλούσαμε μαζί γιά τόν κόσμο, δεν έννοούσαμε τόν κόσμο τόν πραγματικό, άλλα έναν άλλον, εκείνον που αισθανόμεθα μέσα μας και που έμοιαζε πολύ λίγο με τόν υπάχοντα. Εκείνη με θεωρούσε προστάτη της κ' ένω την άγαπούσα ως φίλη, ως πηγή έμπνεύσεως. Κάπου-κάπου την έπιαναν μαύρες και πένθιμες σκέψεις, τις όσους κοπίδια πολύ γιά να διαλύσω. Σέ ηλικία δέκα έπτά ετών, έκλαιγε τα χαμένα νεανικά της χρόνια και ήθελε να πάη να κλειστή σ' ένα μοναστήρι...»

Στη Λουκίλλη όφείλουμε, κατά μέγα μέρος, τα φιλολογικά άριστουργήματα που κληροδότησε σιόν άνθρωπότητα ο Σατωβριάνδος. Αυτή τού υπέβαλε πρώτη την ιδέα να κάτση και να γράφη σιό χαρτί τις έντυπώσεις και τα αισθηματά του.

Η ήρεμη ζωή που περνούσανε σιό Κορβιόργο, λέει ο Σατωβριάνδος σ' άπομνημονεύματά του, έκανε ακόμα πιό ζωηρή την έξαψη της φαντασίας μας. Η μεγαλειότερη εύχαρίστησή μας ήτανε να κάνουμε μακρινούς περιπάτους και να περιδιαβάζουμε τό καλοκαίρι πάνω σ' ένα χαλί από λουλούδια, τό φθινόπωρο πάνω σ' ένα στρώμα από κίτρινα μαραμένα φύλλα και τό χειμώνα πάνω σ' ένα κάτασπρο σεντόνι από χιόνι. Σ' έναν από αυτούς τούς περιπάτους, ή Λουκίλλη, βλέποντας πόσο άγαπούσα τη φύση και με τί ζωηρά χρώματα ήξερα να την άναπλάθω, μου είπε έσφραγικά: «Θά έπρεπε να γράψης τις ώραιές αυτές εικόνες! Η μαγική αυτή φράση μου άπεκάλυψε και σε μένα τόν ίδιο την πραγματική κλήση μου. Έννοώσα τότε ένα δροσικό άέρι να μου χαϊδέυη το μέτωπο... Άν έγραφα καλά βιβλία, τα όφείλω σιόν άγαπημένη μου αδελφούλα!»

Σιό Ρενέ του, ένα από τα καλύτερα έργα του, ο Σατωβριάνδος, περιγράφοντας την αδελφή του κάτω απ' τόν ονομα της Άμελίας, λέει τα παρακάτω:

«Η Άμελία είχε πάρει από τη φύση κατι έθεο. Η ψυχή της είχε την ίδια άσφα και άπονηρευτή χάρη που είχε και τό σώμα της. Έχε από τη γυναίκα την αιδώμοσύνη και τη λαχτάρα της άγάπης, και από τούς άγγέλους την άγνότητα και τη μελωδική παρθένα...»

Όταν πέθανε ή Λουκίλλη, βρήκαμε σιό συστάση της μερικά ποιήματα που δείχνουν ότι ή γυναίκα αυτή, ή οποία χειραγώγησε έναν από τούς μεγαλειότερους ποιητές τών αιώνων, ήτανε και ή ίδια ποιήτρια με λεπτή φαντασία και μουσικό αίσθημα.

Την 4ην Οκτωβρίου 1898 ή Λουκίλλη—χίρα πειά πρό πολλού—έγραφε σιόν αδελφό της, που είχε γίνη ήδη διάσημος:

«Τό μόνο πράγμα που μου μένει σιόν κόσμο, άραπητέ μου φίλε, τό μόνο πράγμα που έξω ότι δεν θά τό χάσω ποτέ, είνε ή άγάπη σου, ή καρδιά σου. Είμαι έξην γιά όλα τ' άλλα... Άντι, άγαπημένε μου αδελφέ, θά σε ξαναδώ όποτε; Δεν πιστεύω... Ω άναμνήσεις τών εύτυχισμένων ημερών της ζωής μου, γιατί να μην μπόρτε να ρίξετε κάποια αναλαμπή χαράς, σις κρύες και θλιβερές ώρες τού περνάω τώρα μόνη μου;»

Νά κ' ένα άποσπασμα από μιάν άλλη συγκινητική έπιστολή:

«Μη θυμώσης μαζί μου, αδελφέ μου, άν σε κοιτάζω με τό συχνά γράμματά μου. Φτάνει μονάχα να συλλογιστής ότι λίγη ζωή μου μένει ακόμα και ότι δεν θ' άργήση να έλθη ο καιρός που θά πάνω πειά να σου γίνουμαι φορτίο. Σώθηκε της ζωής μου τό λάδι. Και ή καντήλα της ζωής μου άρροβάνει τώρα, μάταια προσπαθώντας να ρίξη κάποιο δειλό φως σιό πυκνό σκοτάδια μιάς άέριμνης νύχτας. Σέ λίγο θά έμμερση, αδελφέ μου. Ο άνατίλη μιάν άλλη μέρα, πιό φωτεινή και πιό χαρούμενη...»

ΠΟΝΟΙ ΤΩΝ ΟΤΩΝ

είναι άνυπόφοροι και ό παρα-
μικρός θόρυβος ένοχλεί. Έδω
βοηθούν τα γνωστά

ΔΙΣΚΙΑ ΑΣΠΙΡΙΝΗΣ

άνακουφίζοντα τους πόνους. Έπίσης και εις την γρίπην,
ρευματισμούς, νευραλγίας, πυρετών, κεφαλόπονους και όδον-
τόπονους έχουσιν άποδειχθή λίαν άποτελεσματικά.

Ζητείτε πάντοτε την γνησίαν συσκευασία **Bayer**
με την κυανόλευκον ταινίαν.

ΚΟΝΤΑΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡ ΜΠΡΟΝΖ

εις μεγίστην συλλογήν από 80 δραχμάς και άνω εις όλα
τά μεγέθη.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Βελούτε διάφορα, Μουσαρέ μεταξωτά και συμκλή, Πλευσ-
ντούμπλ-φάς και σκέτα, Ζούτ, Κρετόν, Σατέν, Παραπε-
τάσματα έταμη χρωματιστά, Μαξιλαράκια, θάσματα
καλυμάτων, Στέρ, Φιλλέ, Μπρίξ-μπίξ, Τάπητες διαδρό-
μων βελούτε, ψάδες διά στέρ, ψάδες κοκέ δωματίων και
διαδρόμων κ.τ.λ. Μουσάμαδες έπιπλων και πατωμάτων
(LINOLEUM) και φελετάπητες.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡΙΩΝ

άπαντα τα είδη έλικών ταπεταρίας

ΠΕΤΡΟΣ Ι. ΣΙΦΑΛΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΡΙΘ. 55 γ' δ'

Τό φύλλο της

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

που κυκλοφορεί αύριο

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

με 36 σελίδας, Άποκρηάτικο πολύχρωμο ζωφύλλο, έσωτερικές χρωματιστές εικό-
νες τύπων της παληάς Άθήνας, άνένδοτα άπ' τη ζωή των τύπων αυτών (Γουβέλη-
Μιστριώτη), μιá σελίδα για τα περίεργα ήθη των ληστών υπό του κ. Κ. Φαλτάιτς,
μιá ξεκαρδιστική άποκρηάτικη ιστορία του κ. Σταμ. Σταμ., ένα περιπετειώδες
άστυνομικό διήγημα του Κόναν Ντόυλ «Η άνάστασις του Σέρλοκ Χόλμς», ή δρα-
ματική ζωή και οι έρωτες της Μαρίας Στουαρτ, άποκρηάτικα έθιμα Μακεδονίας,
διηγήματα του Τσέχωφ, του Άντρέγιεφ κ.λ.π., άνένδοτα του Λαμαρτίνου και του
Βολταίρου, περίεργες λεπτομέρειες για τους βρυκολάκας γραμμένες από τον
Τουρνεφόρ, εύθυμες ιστορίες, άστεία, άνένδοτα, ιστορικές σελίδες, παραμύθια,
παραδόσεις κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΟΙΚΟΣ Κ. ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ

ΠΙΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 33

Ίδρυσεν ιδιαίτερον τμήμα
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Διδασκαλία παρά του ίδιου. Η τελεία εκμάθησις εις 40
ματα. Άμοιβή 3.000 δρ. Εις την αίτησιν άποστέλλεται
πτομέρεια δόνηται.

ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΚΤΙΝΟΘΕΡΑΠΕΙΑ MASSAGE - ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Δρ ΙΑΤΡΟΣ ΛΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ

Τ. βοηθός των καθηγητών Gra-
shen εν Μονάχῳ Βελού εν Παρίσι.
Γωνία δδ. Θεμιστοκλ. και Γρα-
βιάς 13 (παρά την Όμόνοιαν)
Διά νεωτάτων μεθόδων δε-
ραπείας: Γυναικολογικές πα-
θήσεις, παχυσαρκίαν, αναιμί-
αν, άδενεπάθειαν, νευρασθέ-
νειαν, ρευματισμούς, Τριχόπτω-
σιν και υπερτριχώσιν, Άκμήν,
(μυμπίκρια), ουτίδας, ούλας,
στίλους (έληές), κ.λ.π.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Βιβλία ειδικά άγγελιών εκ 400
και 800 σελίδων εδρίσκεται στο
τυπογραφείον Στράγγαλου έ-
δός Λέκκα 7

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
“Οδός Σίνα 9—Άθήναι
Άριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

Ι. ΔΟΥΤΖΙΩΝ

Χειρουργός όδοντολόγος
ΣΙΩΝ. Έπί τετραετίαν έ-
σίουσ σπουδάζας, Όλγαν
άνώδυνος θεραπεία πα-
ματος και όδόντων, έ-
δυσσασίαν και Ργγισίαν
Χαλκεονόδου κ.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣ

Ίατρος Δερματολόγος, Έ-
καεστίαν Έπιμελήτης
αίτηρας Κλινικής του
του κ. Γεωργίου Θεσσα-
λίας καθ' έκάστην έ-
καεστίαν 30.
“Οραι 8-11 π. μ. και 4-7
Άριθ. Τηλεφ. 7-82 (Παλαιόν)

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ

συνιστώμεν την τελεστική
φθαλμολογικήν Κλινικήν

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑ

Υψηλή του της Όφθαλμο-
κλινικής του Πανεπιστημίου
27 Μενάνδρου 27-Άθήναι

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι Λέκκα 21α

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ

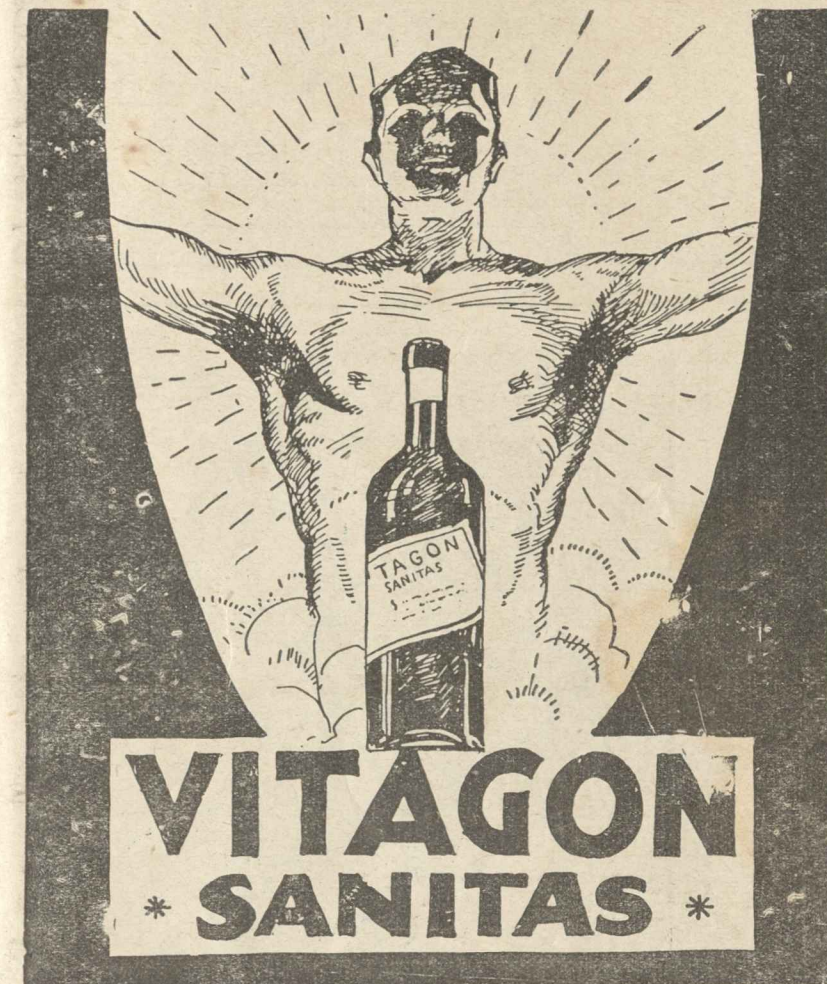
ΑΠΟ
ΚΑΘΕ ΑΛΛΗΝ
ΤΗΝ

ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

ΔΙΟΤΙ: ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΟΝΩΝΕΙ ΤΑ ΟΥΛΑ
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΦΘΕΙΡΗ ΤΟΣΜΑΛΤΟ
ΕΠΕΙΔΗ
ΔΕΝ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΑΠΩΝΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ. ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ
Ρόμης 18.

ΚΡΗΣ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Είνε ή συνδυασμέ-
νη χρής της Κρέ-
μας, της Πούδρας
και του Σάπωνος
«Σιμόν» τα ό-
ποια έγκαιστώσι
την νεότητα εις τό
πρόσωπον των γυ-
ναικών.

CRÈME SIMON

Τα προηγμένα φύλλα της «Οι-
κογενείας» τιμώνται πρὸς τρείς
πεντάς έκαστον.

“ΒΟΤΡΥΣ.”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικών και Άπο-
θεματικών Δραχ. 110.000.000

Κεντρικόν Πρατήριον δδ. Άθηνάς 53

Οίνοι χύμα: { λευκοί, έρυθροί, γλυ-
κείς, μισχοάτοι.

Οίνοι εις φιάλας: { Έπιτραπέζιοι, έ-
λιδόρπιοι, όρεκ-
τικοί, τονωτικοί.

Βέρμνυτ εκ παλαιού Μοσχάτου οίνου

Μαυροδάφνη άπαράμιλλος

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου

“ΒΟΤΡΥΣ” τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα
καταναλώσεως

ΕΜ. ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Έν Παρισίοις και Λυών
Έπί τριετίαν ειδικώς εκπαιδευθείς.
Λέχεται εν τῷ Ιατρείῳ του 9-11
και 3-6, Σόλωνος 103.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Μά είδες πόσο ά-
γαπημένα ζούν ό Μανωλάκης και
ή Νίτσα;

Ο ΣΥΖΥΓΙΟΣ: Ναι μά ξέρεις τό
γιατί; Γιατί ή Νίτσα είναι πολύ έ-
ξυπνη γυναίκα και δέν ζητά κάθε
λίγο και καινούργια φορέματα, άλ-
λά βάφει μόνη της τα παλαιά της
με τας θανμασκάς Γερμανικας Βα-
φας ύφασμάτων «Arti» και τα κά-
νει καινούργια.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ: “Α! γι’ αυτό μάς
παρουσιάζεται ή Νίτσα κάθε λίγο
και με καινούργιο φόρεμα, άι! τό-
τε τρέξ, πάρε μου κι έμένα 2 πα-
νετόνια βαφής «Arti» πικνά ντε-
ρότ.” Έχω δὴ τά παλόν σου έμπο-
ρικά και τά Φαρμακεία της γαι-
νιάς μας.

ΠΑΙΔΙΚΑ

ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΙ

ΚΑΙ

ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΑ

ΚΟΥΤΣΟΤΙΑΝΝΗΣ

ΑΙΟΛΟΥ 19α

Ο ΜΑΙΕΥΤΗΡ—ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Α. Π. ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΣ

Τ. έπί πανεστίαν Ιατρος της
Μαιευτικής και Γυναικολογικής
Κλινικής του Πανεπιστημίου,
ειδικός εν Παρισίοις σπουδάζας,
Λέχεται 3-6 μ.μ. εν τῇ κλινικῇ
του. 4 “Οδός Άσκληπείου 4

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ”

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Πατησίων 5

Έκτρέφει όλα τα συστήματα της φωτογρ-
φικής τέχνης. Βραβεία Παρισίων—Ρώμης

ΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Άντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι Λέκκα 21α

Ἐλευθερωθῆτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀλυσίδα.
Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς σας δὲ εἶναι ὁδυ-
νηρότατος εἰὰν δὲν γνωρίζετε νὰ δε-
ραπευθῆτε ἱγκαίρως.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Τὸ καλλίτερο καθαρτικό.

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Εὐρυπίδου 6—Ἀθῆναι

